

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,
- оптужени Грујић Бранко и Поповић Бранко,
- браниоци, адвокат Шалић Миломир и Проле Станислав, те
- пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и Славица Јовановић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес НАСТАВИ и да се у наставку доказног поступка испита сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА СВЕДОК ДИКО ЈУРОШЕВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Дико, да ли је то право име Дико?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Право име, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши лични подаци исти као у истрази, које сте дали истражном судији 19. априла 2007. године?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Исто све.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Исто све, добро. Живите у Доњој Пилици, је ли тако?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранком и Поповић Бранком?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро. Ви сте као сведок пред судом дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Запрећена је казна затвора до пет година. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте одговором себе или блиске чланове породице изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Ви сте у фази истраге положили заклетву, па ћу Вас ја сада опоменути да та обавеза да говорите истину, да заклетва и даље важи.

Испред Вас је лист са неким шифрама. Уколико буде потребе да сами кажете или уколико Вас ми питамо нешто везано за особу која има те шифре, немојте рећи име и презиме, већ то слово или број уз име. Да ли Вам је то јасно?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да, добро.

Сведок упозорен, опоменут на текст заклетве, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво ћу Вас питати, да ли Ви остајете при ономе што сте рекли у истрази?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви знате да је предмет овог поступка оптужница Тужилаштва за ратне злочине, односно догађај који је обухваћен овом оптужницом, а то је узимање за таоце око 700 цивила, Муслимана, почетком јуна 1992. године, који су, након што су били затворени у Техничком школском центру у Каракају, пребачени у Дом културе у Пилици, а након тога погубљени, па с обзиром да из истраге произилази да Ви о томе имате сазнања, а због начела непосредности поступка, ја ћу Вас сада питати, да нам испричате шта Вам је о томе познато. Значи, само мало укратко како сте Ви војно ангажовани почетком рата у БиХ 1992. године, а онда да нам испричате како је дошло до тога, којој сте Ви јединици припадали, ко је ту био командир, ко је био командант, како је дошло до тога да Ви будете у том Дому културе, шта сте видели, да ли сте видели нека страдања, неке лешеве и шта Вам је све познато о страдању ових људи. Можете и да седнете, пошто претпостављам да нећемо брзо. Немате столицу?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Прво сам био на војној вежби, где смо на војној вежби, то је резерва била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало морате гласније, неће се чути или да седнете па да спустите микрофон.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Био сам на војној вежби ангажован. После тога, та је војна вежба пропала, шта ја знам шта је било и они су нас расформирали, једна општина у својој општини одакле је војска, друга у

своју општину и ми смо тако остали. Међутим, после су нас покупили, ко, шта, како, не знам, неки су били и одведу нас на, чини ми се, Парлог се звало место, поклати су неки свирачи, да ли је три или је четири човека, не знам и ми смо отишли тамо као та група, колико нас је било, не знам, отишли смо ту да као ту стражу држимо, нешто, то је тако било. Када смо дошли ту, ту нам је речено седам дана да будемо. Ми смо остали десет дана, нико не долази по нас. Само су долазили неки, неки су људи долазили, име нема нико, имају неке надимке и тако. и ту када смо били ту, ми смо после озго побегли, пођемо пешке сами и побегли смо. Када смо дошли у Каракај, нама је речено, идите доле, има војске у Пилици, идите доле да чувамо ту војску. Хајде, ми смо једва и дочекали да нас не би вратили поново горе, јер горе није било ништа услова, није било никаквих, ошугали се људи били. Не знам колико смо ту били, ноћ, две, били смо по сменама, тако чували, војске је доле било. Ко је примио ту војску, ко их је послао, ја лично упознат нисам са тиме. Људи су одвожени, исто су тако долазили људи, непознати људи које ја не знам, они су њих одвезли одатле. Колико је у сали било, и то не могу рећи, сала је омладинска, Дом је велики, колико је било, ја то не могу рећи. И сви ми који смо ту били, ми смо били у страху, сви смо били у страху. Више смо се бојали тијех људи, него такорећи, непријатеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете почети да нам причате, шта се ту дешавало?
Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Е па сада, рекох ја то. Значи они су њих, одвозили су и вукли су, и то не знам где су их одвозили. Сада још шта Вас интересује, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све нас интересује, ништа нисте рекли.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Било је ту, било је и иза сале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нам нисте рекли.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Неки су били побијени, иза сале је било пар људи убијено и то знам. Шта ћу, више не знам, вукли су их, где су их возили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када кажете убијено, то нам апсолутно ништа не значи.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Кажем, била је иза сале, било је неких мртвих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, како су ти постали мртви?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, они су их побили, а ко други него они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су они, који они?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ови људи који су били, они су били у шареним оделима, то су били као неки специјалци, све су то као неки капетани, као фол неки официри, нама мајку псују, децу псују, ја сам био постављен на стрељање, поставили ме били да ме стрељају, да ме убију и на крају сви репетираше пушке на мене, на крају ударе ме шамаром и ја тако и паднем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: То је било горе на Парлогу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пре тога?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: То је пре тога било, ми смо се њих бојали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пре?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, на неколико дана, ми смо одмах озго, чим смо ми побегли, они су нас послали вамо доле, послали су нас доле да чувамо ове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти специјалци били, да ли знате неко име, неки надимак?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја не знам имена ниједном, знам надимке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте надимак неки реците.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Био је Нишки, био је неки Пиварски, колико смо то ми чули. Није, они се нису смели упитати како је теби име, ако кажеш, «како ти је име», они, некима се дешавало да, причали су људи, сачекај ме да ти, па објаснићу ти како је име, после га позове, па добије батине и то знаш какве батине добију од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када први пут видите тог Нишког, тог Пиварског, где, у којој ситуацији?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нишког сам први пут видео и Пиварског горе када сам био на Парлогу, јер они су долазили нас као да нас обиђу, као да нас обиђу, као они су испред нас ти људи, они су главни нама. Ми не знамо за главне, него за њих знамо. То је отприлике била нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су то они, а који ви, који сте ви то?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, ми смо као војска, као ова обична, а они су као наши претпостављени неки официри. После сам ја сазнао да они нису били официри, то сам ја све, сазнали смо ми то после свих, то нису били официри.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте сазнали после, ко су они?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Они су били та као паравојна та формација, шта су они били, нека засебна нека војска били, није њих било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко њих одреди да буде главни за вас?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да буду главни?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је између вас био главни, Вама?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, између нас могао је бити ко хоће, онај хоће, онај нека буде неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ко је био, не питам ко може, ко је био?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Био Машановић, не знам како му је име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Драган?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Он је био ту као командир, а није ни он био вала ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Као командир чете, чега?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Као нас ту док су ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које јединице, ви сте као војска, а каква сте то као јединица?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам каква смо ми јединица, ето причам, дошли смо из резерве су нас узели они. Они су нас узели из резерве. Која сам јединица био, откуд знам шта сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која сте ви то као војска?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам шта сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то војска?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам која је могла бити војска, него паравојна што су нас узели они све, па смо можда и ми били ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви, причам за Вашу јединицу, која сте ви то војска?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ра, ето из резерве смо отишли у резерве, не знам, српска војска, која ће бити, не знам, друга, него српска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро српска, није кинеска. Питам Вас, има ли та војска неку јединицу, чету, батаљон, вод, па нешто да то има неку формацију или нема, то Вас питам?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, био је вод, имали смо вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте имали водова?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ја сада колико, да ли је Зворник још имао, ја знам за моје из Пилице људе, ми смо били у једном воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вод, чега вод?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, вод те војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, вод у саставу чега?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам да објасним то. Па, војска, не знам која је, не знам како да Вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та формација у Пилици, како се звала, да ли је имала неко име, да ли је припадала некоме?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није ништа имала. Нисам никакво име чуо да је имала, него ето, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Машан, шта је он?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Он је био ту као командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Као нама те наше војске, а други су људи располагали тиме свему и са њим. Ја не могу ни за њега рећи ништа, и он је био такорећи нико и ништа. И он је био што је морао бити, одреди се,

једноставно се одреди, ти ћеш бити командир, ти ћеш то. Ко буде пред њим ближи, тога и одреде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вас неко тако одредио?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Зашто за?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За неког командира нечега?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не, није, мене само, мене само, овај када смо пошли на Парлог и требао је да иде са нама командир, био је Радивоје и идите, каже, задужите што вам треба, одеће, обуће, одела, то што вам треба горе, не знамо ми где идемо. Он је био са нама у војсци у резерви и каже, «хајде запиши», каже, он дође мени као неки род, «хајде запишти шта је ко узео да знам». Немам ја са чим записати, шта ћу ја записати шта је ко узео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то каже овај Радивоје?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Радивоје, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то онај Лакић?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Лакић, каже, овај, «ево ти оловка и папир» и ја одем тамо, нисам то ја ни стигао, шта је ко узео од тог одела, одеће, обуће. Сада, рекао ми да му чувам место напред у аутобусу. Ја седнем и чувам му место. Аутобус креће, њега нема. Ја му вичем, «сачекај» оном возачу, «сачекај, остао нам командир», каже, «доћи ће он иза вас». То је било горе када смо пошли, «доћи ће он иза вас». И ништа, ми смо горе отишли и горе смо нашли оних људи ту мештана који су били, мештани ту када смо дошли. Ето то, онда се појавио Нишки и «где је командир?», «нема командира, нема». «Како немате?», «нема командира», он виче, галами, дере се, кажем ја, «имам ја списак што ми је дао, тај и тај ми је дао за то задужење». Каже, овај, «ти си командир, дете ти јебем, мајку ти јебем, ти си командир».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже, тај Нишки?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Тај Нишки, јесте, не знам ја како је њему име, да ли ко зна од ових људи, ја не знам, нисам се толико ни распитивао. И он на мене и тамо и ми се распоредимо ту, стражу смо неку давали, сада дошло нам да једемо и ми смо јели и дошли људи да једу. Он нас је нашао све ту у групи, нађе нас. «Ко је командир», ја опет ћутим, не смем да се јавим. Он на мене, ето. Војска се разбежала, он мене ухвати и на стрељање. И ту ме шамарао, нису ме убили, ударали су ме шамаром, псовао ми је све живо. Од страха сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можемо да пређемо на ове што су убили, Вас нису убили, а неке ове су убили. Да ли можете о томе нешто да нам испричате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не чујем добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове што су убијени људи, да ли можете о томе нешто да нам испричате? Причали сте нешто.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Што су убијани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Е да, не могу рећи ко је њих убијао. Ја знам да су људи ови долазили, ти, они су ја мислим паравојна формација. Ко ме су они припадали, ја не знам шта су они. Они су њих одвозили, где су они њих одвозили, причало је се да иде у замену и да ми њих чувамо као иду сви у замену. Ми о томе ништа нисмо знали. Ко је те људе ту довео и где су они њих после одвели, шта су они са њима радили, ја то нисам видео, ја то не могу да кажем. Углавном, сала је се испразнила, била је сала празна, изузев то људи пар што је било мртвих иза сале, и то нисам видео ко је убио, нисам ни бројао колико има, само прођеш тако на стражарска места. Ја сам био иза сале и ми смо се склањали сви, бежали смо од њих. Једноставно бежали смо, одредиће ме, хајде иди ти. А ја овог председника општине само сам га једном у животу видео, ја њега и не знам. Команданта бригаде исто. Тада је био Марко Павловић. Међутим, каже неко друго име. Ја те људе уопште не знам, ја нисам са њима ништа контактирао са људима. Ја сам обичан грађанин, који други пут долази овде у суд, у животу, први пут био једном и сада ово други пут у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто да се сећате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке надимке сте у истрази помињали.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте надимке неких локалних људи ту који су долазили у Дом културе у Пилицу.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, било је њих више, нисмо ми знали свима надимке тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, они којима сте знали.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да, они су долазили, јесу долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, који су то надимци?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, долазио је Нишки, долазио је, долазио је, овај, долазио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај Нишки локални?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Целат, није локални, не знам одакле је он, не знам одакле су они били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам кажем, локалне сте неке помињали.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: А локални, из овог места, био је неки Целат и он је био са њима, Целат, не знам име му, звали су га Целат и он је са њима исто био долазио и био је неки Бошко. Тај је Бошко погинуо негде горе, он је после погинуо, он је био са њима у друштву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Јурошевићу, ја сам тужилац за ратне злочине у овом предмету и предложио сам да посведочите о ономе што Ви знате. Па да нешто о томе знате, произилази из чињенице што сте тада били војно ангажовани управо на чувању одређеног броја људи у Дому културе у

Пилици. Обзиром да данас испричате да сте имали неке непријатности са лицем које Ви познајете по надимку Нишки, питао бих Вас, шта се после тога деси, јесте се неке жалити у вези тог сусрета са Нишким?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тог шамарања?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам се имао коме ја жалити, нити знам где бих се жалио. Тако сам ћутао, јесам са друговима причао, они знају, видели су они, после се чуло то у целом селу, није сам ја, они су малтретирали и друге људе. Чуо сам да су у Челопеку скидали људе голе, па их гонили кроз село. Они су насилно гонили људе да иду, није само да сам ја, на пример, настрадао, нисам ја никада никоме се жалио, коме ћу се, нисам се ја смео ни жалити. Наћи ће ме други пут, па ће ме можда и убити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Интересује ме, кажете, немате коме да се пожалите.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте имали тада командира или сте Ви били главни?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ма, није, то је, није такорећи било ништа. Није се то знало ни главни, није се знало ништа. Какав командир, какав, покупе нас тако, идеш на силу, покупе, ако неки побегне, они наћи ће те, добићеш и батине, ићи ћеш и једноставно, једног човека одреди, «ти си задњи». Никакав он није командир, ето како је то било на почетку. Е после је било, после се знало, имао си командира, имао си, после је било регулисано. А оно је било збуњено, све је било на почетку збуњено. Кога ухвате, они га не пуштају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како дођосте Ви до дома?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ево сада сам испричао. Ми смо, овај, када је пропала резерва, та војска када је пропала, они су нас покупили и ми смо отишли горе на тај Парлог. И када смо одозго побегли и сада ми смо мислили, јој ако нас врате поново, шта ћемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Куда сте Ви побегли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Побегли са линије озго, све смо пешке дошли до «Стандарда», до Каракаја, дошли смо пешке. Ту када смо дошли, не знам ко је пред нас изашао, нисам познавао људе, као ту у «Стандарду» био, били су неки, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А што сте ту дошли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, дошли, морамо да се јавимо, морамо, доћи ће, па ће нас, побиће нас код куће, а ми откуд знамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Коме да се јавите?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да се јавимо ту у «Стандард», било је неке војске ту у «Стандарду». Нисмо само били ми, и војске је ту било још.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, чекајте, што нисте отишли, на пример, у Калесију да се јавите, и тамо је било војске?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није наша општина, идемо у нашу општину.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћу да кажем, јављате се ви ваљда Вашим претпостављеним старешинама?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нашој општини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, претпостављеним старешинама?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли ови из «Стандарда» били Ваше претпостављене старешине?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесу били, па ту је био центар, ту је био центар. Не знам ја сада, пише тамо сигурно који су били тада у то време. Ја не знам имена и презимена, нисам могао ни питати, име, презиме и то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта се ту дешава?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: И ми смо се ту јавили, међутим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте се јавили, свако појединачно или?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не, не, групно, групно смо тако, сви смо тако групно. Сада смо мислили, јој ако нас сада врате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко испред вас ишао па иде тамо и јави се и и каже, ево дошао је вод?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ништа, има ту војна полиција, има ту оне војске, има, нисмо ми то ништа екстра, он је нама изашао, нисмо ми нигде улазили у канцеларије, ништа, то је било све напољу, он је нас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта сте ви тражили?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Тражили смо ми, прво смо тражили смену, нису нам дали и ми јавили смо се да смо побегли, не можемо више да издржимо. И сада ми размишљамо, да ли ће нас вратити опет поново назад или ће нас дати негде на друго место, сви смо ми оно, у страху. Међутим, каже, идете у Пилицу, има доле војске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко каже?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Тај што нам је изашао, па сигурно да пише тамо, Ви сигурно сте дошли до сазнања како му је име и презиме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како изгледа тај човек, јесте га видели?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јој, не могу, не могу се сетити сада, не могу се сетити никако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рече ли неко ту ко је то, од Ваших?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не могу се сетити ни како изгледа, ни, каже, имају доле и чувајте их добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта каже он?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Чувајте их каже добро, док, не дође неко по њих, ове заробљенике, Муслимане, док не дође неко по њих, чувамо их, каже, за размену, а каже, можда има ту и опасних људи, каже, ако вам

побегну или нешто, могу, каже, цело село попалити, децу вам побити све. Ми смо тако и пошли. Сада, нама је било драго када смо ишли ми, да нас не шаљу даље, хајде идемо кућама, близу нам је кућа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И како долазите до Пилице?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Долазимо до Пилице аутобусима и ту остајемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, колико аутобуса?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Један је аутобус био где сам ја био, један аутобус је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био пун аутобус, колико је вас било?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, ја мислим да је било нас нешто око двадесетак, можда који више, не знам. И долазимо ми ту, ту су били неки људи. Међутим, када смо ми дошли, нема никога ту, они су се уклонили, ми смо дошли и тако на стражарска места расподелили се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Били неки људи?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Били су неки људи који су то примили, јер неко мора.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, када сте Ви дошли до Дома културе у Пилици?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, кога затичете ту код тог Дома, и затичете ли икога ту код Дома?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја никога нисам видео, само смо отишли на стражарска места, а били су ту људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вам је рекао то?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: То нам је рекао Машановић, он је као испред нас и Деки, не знам како се презивао, он је као испред нас, «идем ја као испред вас». И њега ми нисмо ни за шта, ми смо свако на своје стражарско место ишли и мењали се по дану и по ноћи, смена била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико људи је у тој једној смени било, где сте Ви били?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам био иза сале, било нас је тројица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са ким сте били још?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зову та још тројица?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Био је Драган и био је, Стевановић Драган и био је Стојановић Ћећо, са мном су били. И ми смо били ту и с времена на време, нормално, као и сваки човек радознали, изиђемо мало тамо, ми смо долазили па се пењемо горе, бацали смо цигара и хлеба у салу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте се попели горе, шта видите одозго?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па видимо, само видимо ту људе затворене, неки седе, неки стоје, ћуте, воде им се давало, не знам колико има, био их је приличан број. Колико има, ја не знам, нисам могао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то пуна сала?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Сала је велика, не може се рећи да је пуна оно, али јесте прилично била пуна. Колико је било, ја не могу да знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какав је то отвор, прозор кроз који Ви гледате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Е, прозори су са стране височији су, туда не може да се гледа. А има горе отвор сала који је пре, долазили су па су давали филмове омладини, па имају они отвори, они са споља имају степенице. И попнеш се на оне степенице и ми одозго њих видимо, гледамо. Давали смо цигара, шибицу нисам смео никада бацити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Траже ли они цигара, хлеба?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Тражили су цигара, воде су исто, ја нисам давао, други су људи неки, ја нисам, воде су им давали исто, шибице нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Црево им пруже, пруже црево. Иначе смо им давали воде, људи су пили воду. Ја нисам то давао, други су давали, како се ко сети.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Познадoste ли некога од тих?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам познао никога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта кажу, одакле су ти људи?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам познао никога, речено је да су они из Зворника, туда, околна та села, тако се причало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекоше ли, која то села?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, причало се, али сам заборавио сам. Ту су углавном села муслиманска, ту не знам која су муслиманска села. Ја сам живео тамо, а у Србији радио, у Србији све и слабо сам по Босни и ходао, а то је моја општина. Само када нешто треба у општину, онда одем. Да ли је Сапна, да ли је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете ти људи, шта подразумевате под тим, јесу то све мушкарци или има и жена?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Били су мушкарци, нисам видео жена, мушкарци су били, било је разних година мушкараца, жене нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било можда Срба?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Шта да ли је било?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било Срба можда међу њима или су то били све Муслимани?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја не знам, ја мислим да су били Муслимани, не би требало ту да буде Срба. То је моје мишљење, не знам ја, сумњам да ће бити ту Србин затворен, где ће бити Срби затворени са Муслиманима, моје мишљење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, е, колико сте пута били на стражи?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ни то не знам, да ли смо били две ноћи, три, не, заборавио сам, сигурно ови људи знају боље од мене, колико они рекну, ја сам за то, не могу сада да кажем да сам био дан, ни да сам био пет ни десет, нисам сигуран, а колико ови остали кажу да је било дана, можда су боље запамтили, ја не бежим од тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите Ви колико мислите да сте били, колико се сећате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја мислим да смо били једно две ноћи, да сам био. Знаш како је ту било, ми смо ту, нисмо ту били дисциплиновани на стражи, ми смо се склањали са страже, одемо ми кућама, велимо, не могу они изићи, а ови који су били на вратима, они су морали бити који су били на вратима, вамо са преда сале. А ми ово са стране, по мраку и којешта, ми смо, избегавали смо, отворено да Вам кажем. Шта би било да би било, ми смо такви били недисциплиновани. Али, били смо упорнији у то ту да будемо, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли за то време док сте Ви били, њима довожена каква храна, дељена?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јој, нама је довожена храна, ми нисмо јели, ми смо давали њима и не знам да ли је њима довожена храна, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте њима давали?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Све кроз те отворе, бацали смо им конзерве, све смо бацали, хлеб бацали кроз те отворе и није само ја, било је људи ту доста, давали су. Ми смо ишли јели код куће, а они посебно да су добијали храну, нисам ни чуо, нисам ни видео да их је ко хранио, изгледа да није нико. Нисам сигуран, али највероватније да није их нико хранио, изузев то војске што им је давала. Нисам им сам ја давао, доста је то људи тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу долазили мештани да виде ко је то затворен?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесу, мештани су долазили и они туда ходају а када дођу ови, као у обилазак, у контролу, било се ту дешавало, они дођу па прозову као да им неко изађе и они се јаве, изађу и он оде са њима, оду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како га позову, по имену или?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: По имену да позову, има ли га ту и он, овај, то су могли само они. То нас нико није могао да би некога, помогао некеме или нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та врата, јесу имала неки заклоп?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су била затворена?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесу, гвоздена врата и она су закључана, гвоздена су врата била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Код кога је кључ, ко има кључ?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Код њих је све, све код ових људи што долазе да обилазе, нас обилазе, они дођу, не знамо ми када ће они доћи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је тих људи долазило у обилазак?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, било је једно четири, пет људи, тако, није их било много. Они долазе у обилазак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од тих четири, пет људи, Ви рекосте да се некога сећате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Запамтио сам овога Бошка, овога Целата тога, запамтио сам Нишкога, њих тројицу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је л' ту долазио Пиварски, пошто рекосте да сте и њега познавали?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Пиварски њега сам познавао али нијезнам, нисам њега видео тамо, тај човек је погинуо, чуо сам да је он погинуо. Нисам њега видјео ту. Можда је долазио кад ја нисам био, а нисам могао све ни да видим, све детаље да видим, можда је некад он долазио а нисам ту био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Те људе које сте видели позади дома ако се добро сећам.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је тих лешева било ту?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Богами било је, нисам бројао, било је 4, 5, било је све то на камари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како, јесу ли на једном месту?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: На једном месту, на једном су месту били са бочне стране сале, врата су спреда, онда су биле неке степенице и ту иза те степенице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рече ли ко, откуд они ту, како страдаше?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ми само прођемо, туда само прођемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви између себе па причате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па причамо ми између себе, ми између себе нормално причамо, ми се и плашимо њих иако су мртви ми се плашимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, па рече ли неко у чијој смени страдаше?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па причали смо јој па не ваља, па због чега су, па шта су, ко су, радознали ми, тако ми причамо, нама је и жао, некима је жао, неки и не гледају, ћуте, шта ја знам како који човек има мишљење и то. Није свеједно, то није свеједно видети мртвог човека.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако је неко имао потребу да иде у WC, је ли како је то спровођено? Је ли имао WC унутра у дому?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нема WC унутра, нисам видео никога, можда је неко изводио, ја нисам видео да њих није нико изводио у WC, WC нема унутра, а нисам видео нико да је изводио људе у WC, нисам видео да је њих ко изводио, овако сем кога они прозову и њега одведу, по имену га прозову и он оде. Ја не знам где он оде, они то затворе и после кад су све

транспортивали тад, а овако да сам видео кога да води у WC нисам видео никога. Ја нисам водио никога и нисам видео кога да је водио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Осим што су тражили цигаре и хлеба, евентуално воду, да ли су још нешто говорили?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Питали су нас шта ће бити са њима. Ја сам лично говорио не бојте се људи ми смо овде дошли, речено је да идете у замену, има неки наши поватани па да идете у размену ту као мењамо се, ви идете својим кућама, ови ће доћи наши који су, не знам који су поватани наши, да ли су били који и поватани не знам ја да ли су били. Ми смо тако њима и причали. Људи су нама и вјеровали и били су мирни, није било ту испада никаквог у сали да су они правили неке проблеме да би они јурили да изађу, да полупају, добро горе су прозори били високи али могли су они полупати прозоре, могли су они врата она гурати, онолика руља народа кад гурну могли су извалити, нису били напорни, били су људи сталожени. Тако смо ми пренели њима и ми смо мислили да је тако, сви смо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Осим вас да ли је ту још неко њима се обраћао?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Њима?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, неко из Пилице на пример, нека власт из Пилице?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: На исти су начин сви долазили тако и обраћали се као и ја, али су ови долазили и они кад се обрете они њима певају српске пјесме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Што?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: И цијела сала им пјева српске пјесме. Они то њима захтевају да им отпевају српску пјесму, неку јуначку, не знам сад које су и не знам их ја овако. Због чега су они то њима тражили ја то не знам да ли је било неко иживљавање, малтретирање не знам то, само јесу певали српске песме, певали су, нису се ни бунили, пјевали су. Јечи сала они пјевају, шта је ово ми велимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какво је ваше мишљење кад сте ви затворени па дође неко каже сад има да певаш моју песму?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам то добро разумео, не чујем ја на једно уво никако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад би Ви били затворени па дође неко па каже да певате његову песму, на шта би то Вама личило, је ли то?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па мени би лично личило ајде пјеваћу и ја ако је његова није моја, шта ја знам чија је песма да ме не убије, да останем жив да ме врати кући мојој. Ја бих то размишљао, а отпеваће шта год он хоће, кад ја одем мојој кући шта ме брига нек ради. Ја у моје име ја бих тако, пјевао бих и ја, ако би био изнимак можда би ми одмах пресудили. Онако идем за већином и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, како дође да они оду из дома?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Е, кад су отишли из Дома они су исто дошли, отишли су ови.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти, ови колико их је било и кога се Ви сећате по надимку да је био?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Е, ови што сам их поменуо, значи ја нисам у току, нешто рекосте да не говорим имена, нисам добро ни чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису ти ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Те можете слободно да кажете?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Тај Целат он је ту био и био је тај Бошко, њих сам видео. Тад кад су они одвођени Нишког нисам видео тад кад су одвођени ни било кога, ову сам двојицу видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А је ли још неко био с њим?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Они су били и био је из Главичица човјек, тај човјек убио га брат после рата, момак је био он је писао списак колико иде у камион, отишли су у село и узме који има камион, ове мање камионе ко има и они оду и дотјерају камион, одреди ко има возачку, дотера камион, људи су бјежали и био је Миладин овај што има кафану њега су ухватили и он је морао, он је вукао Иванић Миладин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се презива тај?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Иванић Миладин, али му је исто, он је њих морао вући. Где је он њих вукао ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какав је његов камион био?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није његов камион био, туђи камион, туђи је камион био, био је ТАМИЋ један мали је био или је «Застава» мени се чини, мали је био камион овога човека што је држао млин, имао је цираду, што је држао млин тај човек то је његов камион су узјели, а његов је син он је се склонио, чуо је да одеш по његов камион, речено је одоше ти каже по камион, ено се склонио каже «јебем му мајку» да извините «натераће ме сад да возим» и сакрио се, заједно смо се сакрили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зове он?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Стојановић Ћећо. И они су утоварали у тај камион, то је вукло, не знам колико је било тура, нисам ја ту био стално, били су стражари, ми смо ишли и кућама, мјењали се то тако, колко је било камиона не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли колико је камиона ангажовано тада? За тај један причате млинарев...

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја знам за овај један камион али не знам да ли је било још.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било још камиона?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да ли су они догонили своје, нешто не знам, знам за ово, за овај знам сигурно, не могу причати што не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како то изгледа кад они излазе из дома па улазе у камион, опишите нам ту слику?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам гледао све, али не могу да кажем да нисам, нисам све али сам их гледао, вирим отуда, вирим и гледам, сад бојим се да ме не позове мене тад да ме одреде да идем са њима и онда све у страху све извирујем и гледаш, мало си радознао и ето тако. Они излазе из сале, мирно људи излазе редом један по један, овај је тај Јосиповић Драган, он је дали му свеску и он је писао, он није био уопште у тој војсци никако ништа није био, он је дошао туда из Главнице село које је друга општина. Како су они њему дали свеску да он пише мени није јасно, мора да им је био при руци, сигурно је био при руци па су га одмах ко им је најближи тога одреде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А је ли он био у униформи?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није, није он био никакав, није он био ништа тај и он је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Него у каквом је оделу био?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Био је у цивилном оделу, цивилно ваљда јесте, цивилно је било, углавном са нама није био, није ту био никако, само је био тад и они излазили су људи мирно и улазили горе у камион, он је уписивао им је презиме сваког, сваки се човек борио да да име и презиме, није хтео нико ући у камион, сваки се трудио, борио да да име и презиме и дао и када се накупио тај камион кад је колико треба тамо уђе, онда он каже добро је, онда затворе салу и ови људи се довуку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био неко од стражара ту поред врата кад ови излазе из дома?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па били су тамо, не знам који су били стражари, било је стражара који су били испред сале а нису били ту са стране и нико ту није био потребан, то су људи били мирни, није било потребе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти стражари да ли су, који су стражарили код врата да ли су тада и били ту?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не сећам се да ли су били, да ли су гледали, ту им је стражарко место главно, углавном ту јесте, вероватно да су били, а где ће бити него бити ту, тај ће сигурно да каже који дође овдје као и ја који је био ту он ће рећи да је видео као што и ја кажем видео сам, нисам видео све али видео сам иза ћошка, нисам хтео да прелазим, бојим се одредиће ме зашто мене и онда склањам се, бежим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Познајете ли некога ко је стражарио ту поред врата?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Сад не могу да знам ко је где био, не могу рећи ко је где био, ко је стражарио на ком, ја знам где сам ја био кад је то било са свију страна, било је нас доста, ко је где био откуд знам, а одале смо

сви нико ту није баш да седи, ту да седиш на радном том свом мјесту да будеш него одамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, куд оде тај камион, на коју страну?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Отишао је према Зворнику, у том је правцу отишао, докле је стигао ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Враћа ли се он тај камион од тих људи?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ја видео кад је се он вратио, али је се враћао тај камион је возио, није возио докле је било ту, они су возили ја нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Целат, Бошко и тај што је писао одоше ли они са камионом?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Тај што је писао није он ишао, они су отишли са камион, Целат, Бошко је отишао са камионом, а тај што је писао није отишао са камионом, видео сам кад је камион отишао, они су отишли, овај је остао ту и даље, он је чекао да пише крај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где они седоше, да ли у неко посебно возило оним иду или иду у тај исти камион?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: У тај исти камион је сео, у тај исти камион.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где они седоше?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Напријед су сели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У кабину?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте. А само су ови били позади и спустила се цирада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И тај мештанин што рекосте је возио тај камион.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да јесте. Људи су били мирни, није било потребе никакве, ја не знам, или убеђени сигурно и ми смо сви били убеђени да то иде у размену, ми који смо били ту, сви смо били убеђени. Да ли је тако било ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли ту био командир Машановић?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам га видео, нисам га видео ту. Он је као био командир њега се није питало ништа, какав он командир, био је само да игра пред њима, ништа се њега није питало, исто је био као и онај војник, исто у страху и ово.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нама је више битно да ви нама испричате оно што сте видели а не да нам саопштавате да ли је неко био важан или није био важан.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Мислио сам на то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мене интересује је ли Машановић био ту присутан, да ли он зна да ти људи одлазе?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Сигурно да зна, сигурно да зна док знамо сви, знамо сви, знамо ми сви да су људи покупљени и отишли одатле, сви који смо ту били, ми сви то знамо. Мора знати и он, не би он да не зна а ми да

знамо, сем ја кажем као неко као да је неки никакав он ту није командир на групи људи, ко њега шта пита.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Само испред нас је ближи њима да га више малтретирају него мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте задужени да чувате те људе?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесмо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, добро. Сад ви њих чувате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И дођу вам неки непознати људи хоће њих да узму, како ви то њих онда чувате, односно мора ли негде неко да се вама обрати вашем командиру каже ја имам овлашћење да те људе спроведем даље?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није се то нико обраћао, каквом командиру, они су били главни и њих кад видимо кад те овако погледам и видим ја одмах склањам се да сам што даље од тебе, тако верујем да је тако и њему било, нико њега није питао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али Целат и Бошко су били ваши?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Они су из другог села, њих нисам у цивилу ни знао, нисам прије ни знао те људе, прије да сам их познавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Вас на стражи има много више бројчано?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Има нас, само ми сви ћутимо, нисмо нико и ништа, само ћутиш, што ти каже тако ти буди и ћути, ето као да извинеш мулци, не смеш им се јавити ни за шта да бих ја нешто исправљао, да би ја нешто. И ово да су знали да смо ми њима бацали хљеб, па убили би ме да су знали, да је неко рекао од нас ено Дико даје хљеб, ено онај даје хљеб, нисам ја сам који сам њима давао, још је било људи ту који су давали, били су једном хтели убити и мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После кад се то завршило и нисте више на стражи, чусте ли ви шта би са тим људима?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: После је било нагађања, неки су причали ишло је у замену, неки су причали да је то се побило негдје, приче су тако кружиле, истину ја то не знам, ту нисам био, не могу рећи да су замјењени ни да су живи ни да су мртви, неко прича онако, неко прича онако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли питали Машановића шта би са овим људима?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо ми њега питали ништа и ја верујем да и он не зна, нико њега није ништа питао, то се тако купило као да он ту и не постоји као и ја, као и сваки.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па видите, он не прича тако као што Ви сад кажете.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не могу да вам објасним каква је то била сила над нама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, али он не говори да је био тако баш неважан и да не зна ништа.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја верујем сто посто да није нико и ништа, да је био неважан, он може да прича шта год хоће али верујем сто посто јер свако ће рећи да је он био исто у страху као и ја и био у већем страху, они су били ближе њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, па он то не каже тако.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја тако кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мене занима зашто ви браните Машановића?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не браним, не дао бог, не браним никога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Браните ви вас немојте Машановића, не морате.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не браним ја никог, можда је он са њима и састајао се, не знам, можда је, то не знам, али ако се није са њима. Ја не браним њега, не браним никога, ја хоћу да причам истину не дошао кући мојој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине, немате Ви шта овде да се браните, Ви сте овде сведок и дужни сте да говорите истину под заклетвом. Оптужени могу да се бране и да причају шта хоће, а сведоци морају да говоре истину. Тужилац покушава да Вам каже да Машановић прича нешто друго. Ако тужилац не буде рекао шта још прича ја ћу наставити после шта он прича, нешто о много више сазнања него што Ви говорите везано за одлазак ових људи у смрт.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Можда више зна, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам рећи, требало би и Ви да знате оно што он зна ако је он то испричао а Ви сте били на истом месту. Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја само хоћу да, Ви овде испричате све оно што знате да би утврдили истину и судбину тих људи како се то све одвијало и зато Вам кажем да Машановић не прича тако а Ви се трудите да испричате како Машановић не зна, како се он ништа не пита и хоћу да Вам кажем да Ви водите рачуна о томе пошто сте под заклетвом да Ви кажете оно што сте видели, немојте се усредсређивати шта неко треће лице зна или не зна и како се оно појавило, него Ви само испричајте тај део ту?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: У праву сте, можда је он био са њима и да више зна, ја нисам га видео, можда сте то у праву.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: До кад сте Ви тога дана када су они одвожени остали на стражи?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Чим су они отишли ми смо одмах отишли ми.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сви?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Сви смо ми отишли одмах кућама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не. Сви они одведени из дома па ви отишли кућама?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да, сви смо отишли кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како онда не знате да ли је било још враћања тог возила да одвозе, рекосте само за једно а у један камион не може да стане толико људи колико сте рекли да има у Дому?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ниједан ми ту нисмо били нон-стоп него кад се задеси мењали смо се по сменама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, па питам Вас ви докле сте остали тада кад су они почели да се одвозе одатле?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ја био до задње туре док су одвукли задњу туру нисам био, ја сам био, имали смо једно као слободно мало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте тура били?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам само видео ту једну, то сам ја видео а било је више тура јер је било више људи, није могло стати у једну туру, а нисам видео сваку, није нико видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А што нисте видели, што?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Зато што нисам био ту, јер ми смо по сменама смо ишли на стражарско место и чим сам слободан и ако сам на стражи ја знам отићи кући па не будем ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, значи Ви сте отишли кући, је ли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сазнадосте да они сви одоше?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па долазимо ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте дошли поново?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Долазим ту опет и онда. Ја не знам колико су њих, да ли су они за дан њих, да ли су из одвукли за дан све, нешто не знам, не могу да се сјетим. Углавном њих више није било, ми смо отишли сви кућама. После тога смо одведу нас на линију на Кисељак, био на линији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте дошли поново до дома ко вам шта каже, је л' треба ту и даље да држите стражу или не треба?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нико нама није рекао ништа, нема никога и ми смо отишли свак својој кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд знате да нема никога?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Видим отворена сала, отворено све, празно све нема никог, нема никог и шта ћемо ми ту, ми смо отишли кућама. Е, после смо се скупили, ишли смо после основане линије на Кисељаку била линија и ми држали ту линију, били у рову, то је било по смјенама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај део нас не.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нико нама није рекао немојте долазити нема никог, ми како видимо да нема нико ми тако и не остајемо ту, идемо кући ако требамо, коме тражиће нас, зваће нас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта сазнадосте после шта би са тим људима?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Е, после се причало да су неки размењени, неки су причали нису размењени, тако је била прича, то је прича ја не знам

да ли јесте, да ли није то не знам, а причам само што сам чуо, неки кажу после побијени сви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли причали са вашим из вода?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо ништа, ја нисам ништа причао са њима тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим са тим људима с којима сте после отишли на линију овде онде, па јесте ли између себе разговарали?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па између себе јесмо ми причали, једни смо причали, једни вичемо јесте заменили су се јашта су, други кажу ма ти си луд какви заменили, то се не мења и тако се ми препуцавали, ни ја знам, ни он зна, препуцавамо се то је морало овако, то је онако људи ко људи, ми дајемо као неку прогнозу ми између себе, нит зна он ни ја, препиремо се безвезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже овај Миладин што је имао продавницу, што је возио?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Он је имао кафану, јесте он возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро кафану. Шта вам је он испричао кад је се вратио где их је одвезао?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ја са њим ни био кад се он вратио ниам ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 1992. године га нисте видели?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Видио сам кад су га отерали, он је примио камион насилно, њему је одређено и он је морао отићи имао је возачку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули, после ме интересује кад се вратио Миладин?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ништа нисам ја шта с њим причао ни питао га ја о томе са Миладином, нисам ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Логично би било да се пита онај ко их је одвезао?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, верујте ми да нисам питао, ништа нисам нит ме је интересовало толико, знам да су одведени, никад ми се то није ни дало, ја мислим да је он овамо долазио ја још нисам са њим никад попричао ни реч, ја мислим да ће и он доћи овде сигурно, нисам ја сам, никад ја нисам ни с једним причао ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти што кажу да су побијени да ли они кажу откуд они то знају?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па не знају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можда су они разговарали са њиме?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам да ли су разговарали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када ви међусобно разговарате па кажу онима побијени су, рекао ми је овај Миладин што их је возио?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам чуо да каже да му је неко рекао да је то тако, нисам чуо, да сам чуо ја бих рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, изволите питања?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Само два питања. Кад сте од командира добили задужење да задужите опрему и гардеробу пре него што сте кренули за Парлог.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Где сте вршили задужење?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: У «Стандарду».

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: У «Стандарду»?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ко вас је упутио у Парлог на извршење задатка?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: «Стандард», ми смо дошли, нама је Радивоје био на војној вежби старешина, капетан I класе и он је са нама ту био Радивоје.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Радивоје?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да, он је био ту с нама, али он није ни ишао с нама, он је остао. Е, сад били су ту неки ја не знам који су и шта су, није он могао бити сам ни доћи у «Стандард» сам, ја нисам упућен који су били.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Одакле су добијали храну у Парлогу?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Из «Стандарда».

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Из «Стандарда»? Ви сте побегли са линије фронта и дошли сте у «Стандард»?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесам.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли сте и после задатке које сте вршили вршили полазећи из «Стандарда» и враћајући се у «Стандард»?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесмо.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ништа више, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли чули за Готовац Драгана?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Готовац Драган?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Готовац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам чуо, Готовац Драган не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули кажете малопре тај командант Марко Павловић шта је он био?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Тај Марко Павловић он је био као командант бригаде, Марко Павловић али чуо сам да он није име, то сам чуо кад сам овамо долазио, пре нисам ни знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да њему није име Марко Павловић, да има друго неко име, а речено је да је он Марко Павловић из Сомбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је то причао?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нема ко причати сви смо ми њега тог човјека знамо да је Марко Павловић, сви знамо Марка Павловића, од кога је потекло не знам, Марко Павловић из Сомбора командант бригаде, тако сам и ја чуо и сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком је то периоду било?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: То је било на почетку, на почетку рата је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је било ово у Пилици?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: И то је било на почетку рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то било, је ли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли чули за још неког команданта бригаде, јесу ли се мењали ти команданти?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесу, после је био Пандуревић, не знам му име, не могу се сетити имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли још за неко име чули?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па јесте, био је после његов заменик овај не знам тих имена, знам овако кад би неко поменуо Обреновић мали је био његов заменик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог Пандуревића?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте заменик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било после ових заробљеника?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: После, после, то је било после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули за неког Ћирковић Синишу?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тај?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Он је био водио је СДС, болничар је био, зубар шта је био, не знам он је био испред СДС-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: У Пилици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Пилици? А у време кад су ови заробљени је ли био ту Синиша?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Био је он тад али нисам ја њега видео код оних заробљеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам га видео код заробљеника а он је био тад, он је ту за СДС, после су они имали неко ТО, не знам ја шта су они после имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Синиша?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Тај Синиша јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, како је имао ТО?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Они су основали после као ТО, нешто су ТО па онда после је дошао Пандуревић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је био ТО?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па то одмах то на почетку кад је оно војска била и војска је пропала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је командовао ТО Пилице, ко је био командант ТО Пилице да ли знате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, он је био председник те странке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: А ми пошто смо овамо били већ покупљени и у «Стандарду» били ја нисам ни био са њима у то ТО, ми смо били овамо покупљени одмах, извођене вежбе, одмах су покупљени по општинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како Машановић каже да је он ТО Пилица а Ви сте с њима, нисте ТО, шта сте ви онда, која сте ви војска?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па био та српска војска, ето откуд знам шта сам која сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате која сте? Добро. А кажите ми јесте ли чули за неког Галић Мику, Михајла исто неки командант нечега?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази у команди је био неки Галић?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: А Галића, мислио Гајић. Галић он је био из Кисељака и он је био горе у «Стандарду».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време кад ви оно сте побегли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте он је био у «Стандарду» горе Галић, мислио Гајић, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Машан да је Готовац Драган био командант његов, Машан ту у «Стандарду»?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Откуд знам ко ми је био командант, ја не знам, не знам богами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И неки Момо Васиљевић, јесте ли чули?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Момо Васиљевић, он је био за време војне вежбе кад смо били резерва горе он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А кажете тај Марко Павловић што је био главни за војску кажете после је био главни, а други су били по селима и који су то били по селима, како је то било устројено?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја вјерујем нисам сигуран, али могао бих тврдити да је онај Марко тај Павловић, кажу да му није то име, да је и он био под контролом ових људи, ових, то је за мене паравојна формација, да они и њега нису, да и он њима ништа није смео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ваш закључак, претпоставка, сазнање?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Мој закључак, претпоставка моја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви да претпостављате. Не знам на основу чега ако већ имате неко сазнање реците нам од кога сте чули, не морате да претпостављате? Само да Вас питам тај Бошко и Џелат како су они били одевени?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бошко и Џелат како су они одевени?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Они су, имали су богами и они одјела шарена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шарена одела?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Мени се чини шарена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали нешто од наоружања?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесу имали пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пушке, које?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Аутоматске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутоматске пушке?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неко од њих нож?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Џелат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели да он нешто тим ножем неког убада?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, само видео сам му нож.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки кажу да су видели од ваших колега стражара да он неког убада тамо у ногу, нешто?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам видео, видео сам само нож сам видео да има нож.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули тако да је нека прича?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Чуо јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Чуо сам да је ножем заклао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклао?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога, где и кад?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ту ваљда код сале, туда иза сале да је он то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иза сале, колико схватам Ви дежурате иза сале, је ли видесте Ви то?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам био ту, и право да вам кажем, ја сам био иза а и да сам био ту, ја би се морао склонити и побјећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били или нисте?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то и да сам био нисам био.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи да сам видео нисам видео, шта то значи?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је то испричао да је он заклао неког иза сале?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па прича војска тако између себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете војска, мислите на те специјалце на вас, на Машана на Декиља?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: На ове, ове наше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то од ваших, Ви знате све те?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па не знам сад, не могу се сјетити ко је шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кога је то заклао Целат?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па тог као Муслимана неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро Муслимана, сигурно није Кинезе, ту су све били Муслимани, јесу ли рекли име, из ког села, да ли сте нешто ближе?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ништа, нисам ништа чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте чули?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да ли је ту неко имао беле опасаче, ту од тих људи ту који долазе, не говорим о вама из ваше јединице што ви стражарите?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја. Нисам видио никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Машан да су то били војни полицајци ту?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су били ту кад сте ви дошли.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви никог нисте видели?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Машан каже да су Бошко и Целат војни полицајци, овај Бошко из Каракаја што је погинуо?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја њи, нисам ја њима видео опасаче никако, нису имали опасача никако ја кад сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте видели?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видио ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А нисам схватила, зашто се Ви бојите да идете с њима па се у оној каци скривате тамо, каква је то каца, где је била та каца?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не могу ја да сад објасним кад неко није то преживио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па пробајте, можда ми нешто разумемо.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам сакрио, сакрио сам се, ми смо се, ја бар, у моје име причам а видим да су и они, ми смо се њи страшно бојали, они су били спремни на све, шта ћу ја сад, оће ли да ме убије, да ја убијем њега, он

ће мене одма, његови они убиће ме, поклаће ми и дјецу и жену а троје дјеце имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не разумем, на кога мислите то, на Бошка и Целата?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте и на њих, све уопште на ове људе у шареним одијелима, ко што је био Нишки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И који још други, па нису ваљда њих двојица једини све то, Нишког јесте ли видели у Дому у Пилици?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам њега у дому видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: У дому нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи видели сте Бошка и Целата?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И која је то још војска која није ваша, та стража, ко су ти сад?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па исто ти људи у тим одијелима, имали су униформе оне шарене, не знам који су. Ми смо се њих бојали, ја сам се сакрио, ја сам ушао у кацу после не могу изаћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти, сачекајте. Ти у шареним оделима, јесу ли они са Бошком и Целатом или су они неки посебни а ови посебни?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Они су заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су пошто су заједно ти које не знате и ови ваши локални које знате, да ли су и ти неки локални па им не знате надимке или су то неки други, ти у шареним оделима а да нису Бошко и Целат?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па нисам могао њих знат све, нису нам долазили стално заједно, ту се мијењали, час дођу они, час дођу они, откуд знам који су шта су, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад су сви заједно, ко је ту главни, Бошко и Целат или ти други?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ко ће бит главни кад су луди сви, они су за мене луди ненормално, ко им је главни откуд знам кад су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме они долазе, којим превозним средством?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Дође аутом, аутима дођу, они су узимали аута горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путничким аутима?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путничким?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Цивилним, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, какве су регистрације тих аута?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ја био близу ни једног аута, само да долазе аута, регистрација мора бит зворничка, они гдје нађу ауто они и узму,

њима нико није смио рећ да му не да ауто, да се он служи, они тај ауто и разбију, полупају та аута и свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели нека аута са неким србијанским регистрацијама, неки помињу неке новосадске, румске таблице...?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су имали ти људи који су тамо долазили?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште у јуну у Зворнику, јесте ли виђали?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тог дана кад ови одвозе, је ли Ви то гледате из каце или гледате сакривени?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није из каце, гледао сам, вирио сам иза зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А иза зграде, а кад сте ушли у кацу, после колико?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па кад је се то све, кад се потоварило ја сам онда побјего у кацу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су сви отишли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није кад су отишли, кад је већ видим да је камион је пун, натоварен, онда бежим, узеће ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први камион је био?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Узеће ме за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли први кад је?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам да ли је он био први, тај кад сам ја био, онда склоним се, нисам само бјежао ја, бјежали су они сви од ових мојих што су били са мнош, сви су они бјежали и клањали се, побјегнем, побијем се ухватиће ме за нешто, одредиће ме за нешто па морам ићи, онда кријем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да је Машан кренуо с тим Миладином Иванићем?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је то познато?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Машан каже овде код нас кад је сведочио да су они терали, ти Бошко, Целат, те што и Ви причате да су ту и ти други шарени, маскирани, да су они терали вас да кренете с њима, па су неки и пошли. Који су то стражари пошли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ја који су пошли, ја нисам ишао нигдје, ја сам се склањао, који су ишли, ја знам за Миладина, да је Миладин возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ко је ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кога су још терали да крене с њима?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ја кога су, мене нису, ја сам побего.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Рајка Јурошевића?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај, је ли вам то род неки?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Рајко Јурошевић, знам Рајка Јурошевића, то ми је рођак, не знам шта да кажем о њему, и њега су хтели да убију, тог Рајка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То да кажете, шта се десило њему тад, тог дана, шта знате, јесте ли видели?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Само сам чуо да су хтели да убију њега, па он побјегао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Побего је?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Рајко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и Машан то каже да је побегао, а што је побегао?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па да га не убију, јашта ће побећ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што су хтели да га убију, је ли то знате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не могу сад све знат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли га нешто, јесте ли причали с њим, јесу ли га нешто приморавали, ко је то хтео да га убије?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не могу ништа да кажем, не знам, знам да су га хтјели убити, нисам причао ништа, није ме толко ни интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је успео да побегне, коме је то побегао?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Побего од њих ваљда, нисам ја био са њим, само чуо сам да је побего од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тих шарених, је ли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јес, од њих је побјегао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Успео да побегне?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па успио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете било је ту војне полиције, кад смо мало пре причали о Каракају, је ли тако?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ја видео војну полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не у Пилици, уопште кажете била је војна, кад сте рекли, кад вас је питао тужилац ко је све био у «Стандарду»?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја, јесте била војна полиција, јесте била војна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командовао војном полицијом? Има ту неке шифре, ако је случајно неко са шифром, реците шифру уместо имена и презимена, ако је, ако није, прво је ли знате уопште?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ја ко је њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант војној полицији?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја знам, видео сам они су стајали на капији ту, били су на капији, и они су ишли овако, војску су, ко неће да иде у војску ишли су приводили. Не знам ја ко је њима био главни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тог сведока «Седам»? Немојте му име читати. Је ли Вам то име познато?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Где то пише, не видим ја то. Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то име сте чули?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ал га не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам с њим у контакту био никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Каже овај сведок Машан да су сви знали, да сте и Ви знали да ће они да их убију, да је Целат то наговештавао ту у том моменту кад се креће да ће они бити побијени?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви нисте чули?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ја чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Каже такође тај сведок Машановић да су они после ту каже се хвалили, да су и врапци на гранама то знали, да су истог тог дана, да су ти људи убијени, да су купили гајбу пива, да су били пијани, Целат, Бошко Пипа и то, и ту да су седели?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту људи из продавнице да су знали, да је цео народ причао о томе?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видео да су пили, то нисам видео, нисам ја ни чуо да су они састали се и пили после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли у продавници био Милан Јовановић газда?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То онај покојни, је ли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Покојни, умро је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Умро је?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Бошко седео у продавници код Милана и рекао да је наређено као да се сви ти морају уништити, да је он то причао, да су се хвалили и тако даље. Кад су се вратили тим комбијем.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте видели?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ни чуо ни видео да је он то причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никог да се вратио оданде, ове ваше колеге стражаре, да се неко можда вратио, да је отишо с њима?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да је неко службено возило пратило те камионе кад су отишли ка Зворнику?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има један човек који је преживео стрељање, један сведок који је овде сведочио и каже да је њих пратио плави ауто полицијски са ротацијом?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Полицијски био. Ја мислим да је полиција била ту, дал је тад била или је касније дошла плава полиција. Не сећам се да ли су били тад у то вријеме или су касније дошли, али била је ту плава полиција је била, кућица им била ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма не питам то, да ли Ви пратите моје речи? Каже да их је кад су кренули из Пилице тамо где су их побили у Каракају, да их је пратило возило с ротацијом плаве боје, полиција, а Ви сте били ту кад они одлазе.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вирили сте иза зида?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Вирио сам вамо где су врата, гдје је сала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јесте ли видели нешто?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: А тамо је скроз асфалт и цеста, тамо је асфалт био, цеста ја сам био вамо скроз овамо да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онај Петар Јурошевић што је био ту командир полиције, јесте ли га видели ту за та три дана, четири, колико је то било ту, око дома?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је била његова канцеларија?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Они су имали ту неку кућицу, та плава полиција ту им био као пункт неки, а он им био њима, чуо сам, не знам, нисам га питао, командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па где је његова била канцеларија, у кућици?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па ту, у тој кућици, ту су они били, били су сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да је он седео у згради дома, с друге оне стране, тамо да је имао једну канцеларију?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам где му је била канцеларија, знам да им је кућица била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли долазио неко од те полиције ту да види, ипак је то ствар безбедност села?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам видео никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели. Да ли је вама познато да је ту долазила нека делегација, да ту види како ви то чувате, шта се са тим људима дешава?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доста сведока каже да је ту долазила нека делегација?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу или униформи, да су нешто наређивали да се прави WC или тако нешто?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се правио неки спољни WC, јесте ли видели нешто тако?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јој јесте један WC, правили су га напољу неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је правио?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ко је правио, само видео сам да су нешто радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико дана од дана кад сте почели да стражарите, је ли првог дана или касније?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, не могу рећ ништа, видео сам одма онде уза салу су нешто, нешто су били као нешто од дрвета, то је била им нешто као ето, формално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко је то рекао да се то прави?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, не могу рећи кад не знам, све што знам ја ћу рећи, што не знам не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже један сведок да су ови што их ви зовете специјалци, паравојни или како већ, имали неку своју посебну просторију у оквиру Дома, где су само они седели, кад дођу тако, ви кажете они су контрола је ли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Сад ће бит да не знам ништа, не знам ни то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате о томе, је ли? Кажете Пипа је био тако посебан, није ником припадао, је ли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како овај Бошко из Каракаја а Целат, одакле је Целат је ли знате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па и он је горе, ја мислим да је он горе са овога краја, озго, да ли је Тршић, да ли је Скочић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, откуда сад они у Пилици, ако је то све кажете по општинама и по селима?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Откуда знам откуда у Пилици, не знам ко је њих послао и шта, откуда знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то је ли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко одузимао тим људима ствари можда, неке паре или лична документа, или?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам видео, не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте ви били ту и '95., кад су исто Муслимани били заробљени у Пилици?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Машановић каже да сте му причали да су неке ствари одузимали од тих људи?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Документа?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам видео никога, и не знам ништа о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни то нисте видели. Је ли вам неко помињао кад сте били у «Стандарду» да треба да идете у Дрињачу?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ни ишо у Дрињачу ја никад нисам ишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ви ни ишли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је вама познато да је неко ту из Пилице ишао можда негде да се жали, што су ти људи то, што су у таквим условима, што можда треба да оду?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам да ли су гдје ишли да се жале, али јесте народ причао да, ко их ту доведе, што ће ту, из чије је то главе, то јесте било тако та прича, дал су гдје ишли даље да се жале не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли ти људи били цивили или неки војници?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Цивили били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивили били?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из којих села, јесте ли Ви знали неког?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ту околина села ја нисам познавао никога, лично никога нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у Лозници радили је ли тако?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вискози?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте ишли на посао мостом тамо у Србију?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте, преко моста, јесте. У Зворник одем само ако треба нешто у општину, у суд, у СУП, ето то, тако да нисам познавао ни из села, ни народа, нисам имао потребе да идем горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није вам познато да је неко ишао негде у Зворник, негде било где, да се жали?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није ми познато да ко жалио се, а јесмо сви причали, и ми смо причали између себе, ко ово доведе, ово што ће му одве, одакле ово, шта ово, између себе, тако и народ је цело село тако причало,

неки су и псовали матер и ружили, што их доведе овде, гдје је Зворник а гдје је Пилица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте у истрази да је ту било малтретирања тих затвореника, да су неки прозивали, оно што сте мало пре говорили, прозове га па га одведе, па га не врати или врати и тако даље?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па било је тога, прозове га, видио сам један случај, прозове га, сад дал он њега зна, дал га не зна, оде, одведе га мирно, тихо оде са њима и не врати се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на шта сте мислили када сте рекли било је малтретирање?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Било пјевања, дође па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било физичког малтретирања?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видио, унутра нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то причао да је Целат тог неког, неко од ваших стражара, не знате име?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то видео?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што Ви и да сте видели не би видели што сте рекли мало пре, и да сте видели нисам видео, тако сте рекли.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, није ми јасно сад, не чујем ја добро, шта нисам видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем оно што сте рекли да сам видео нисам, не би видео, а неки је видео а био исто на стражарском месту иза сале, па тај неки што је видео да је Целат заклао једног?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја не знам, нисам чуо ко га је видио, ја сам само чуо а нисам га видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте а не знате који је стражар то видео?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, ту је било неколико људи побијеније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неколико побијених за тих дана док су?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте, док су били ту, па нису они ту дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко каже, за једног кажу Целат заклао, а за ове друге, ко их је побио?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, они су сигурно, а ко други не знам, нисам видио, не могу рећ кад нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нисам ни рекла да сте видели, нисам ни мислила да сте видели, него ко вам је причао?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па причали ми између себе, тако ето и војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то, да зовемо тог што је видео, то вас питам господине Јурошевићу.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па није видео нико, него тако ето видимо поклани људи и побијени људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како није видео каже Џелат, како може да каже да је Џелат убио ако није видео да је Џелат убио?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па не знам ко је видео, откуд знам ко је видео, неко је можда видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте неко је рекао да је видео да је Џелат?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Тако се чуло да је он, а ја нисам видео, можда је неко видео, не би се, да није неко видео не би се ни рекло да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи неко је видео, је ли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази, ово ми није јасно, кажете овај Пипа Јосиповић, овај из Главичице.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је припадао Бијељини село је ли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете нисте могли да спречите да он уђе. Је ли неко хтео да спречи па није, или није могао, или је требало неког да питате зашто он улази, или шта?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Он није био ту уопште, он је из другог села, друга општина. Како он је туда одао, одао је туда, долазио је, туда одао, тако није само он, још је одало народа, па кад ови наиђу они то све бјеже, свјет бежи, народ кад дођу ови у обилазак, ето сви бјеже, склањају се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти контролори кад дођу?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја. Он је био ту и како је он после дошо да он уписује у свеску људе, имена и презимена није ми јасно, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажете, па Машан каже, он му реко.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да ли сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу да Вам кажем, Машан је изјавио овде у суду да му је он реко да попише људе пошто наводно треба да иду у размену.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, ја сам видео њега да он пише, а како је он ту дошо није ми јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте у истрази није био у јединици са Бошком и Џелатом, Пипа.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у којој су то јединици Бошко и Џелат у којој није Пипа?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Откуд знам која је јединица, не знам ја која је јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А рекли сте Пипа је долазио у Пилицу са Бошком и Џелатом, а нису у истој јединици?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нису, овај није био нигде, ови су као били у Зворнику горе, која им је јединица била ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где горе, као?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Они су из Зворника, зворничка општина, Бошко и тај Целат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете као горе у Зворнику, шта то значи горе, шта значи као?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Овај припада бијељинској општини, он није ни мого бит код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме као ови горе припадају, Целат и Бошко?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па припадају зворничка општина, била је по општинама, сви са једне општине ту су на тој општини, ту ратују и ако треба иду даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где? Ратују у оквиру које формације?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па у оквиру те војске, шта знам, не знам ко је био главни тад горе, шта, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте неког Сплићу, неког Мрког, неког Жутог?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па то су били у тој групи они су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: У тој групи људи, не знам колико је било њих, то је била као нека паравојна формација и они су били бог, ко је њима био главни ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој групи, за које догађаје везујете, били сте и на Парлогу, били сте и у, за Пилицу причамо, да ли их везујете за Дом културе у Пилици док су ови заробљени?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Они су били цијело вријеме, као главни за све нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који, Сплићо?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Тај Сплићо, Пиварски, Нишки, не знам им имена, још има њи, било је њи приличан број, они су били као испред нас свију, они су неки капетани, неки официри.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док су ови заробљени у Пилици?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли док су ови у Пилици заробљени?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Били су они и после, још су они били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја питам за ово, после ћемо за то.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: А јесу, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад су били?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видесте Ви тог Сплићу, Мрког, Жутог, ту да долазе?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате да долазе ако, и како знате имена?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па знам имена зато, морам запамтит знам и њима имена, ми смо већ њима сазнали за имена, да ли они одају, одају по селима, оду свукуд и скупљају војску, и одају свукуда и кад дођеш горе, кад се јавиш они те распоређују и воде, они су као главни нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као главни? А ко вама каже да су они вама главни? Пиварски.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па не каже нам нико, али ето они нас гоне и морамо да идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али рекли сте на питање истражног судије био је неки Сплићо, Мрки, Жути, па онда кажете не сећам се да ли су првог дана изводили, али знам да су изводили и убијали иза сале.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били стражар? Да ли то знате за ове или сте чули за њих? Кажете не знате.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам видио, видио сам их, тако сам и реко, видио сам са бочне стране, нису тамо гдје са ја био, а ми смо туда сви одали, нисмо ми нико нас није свезао за једно место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, интересују ме ова тројица, шта о њима знате везано за Пилицу, за Дом културе, за та три дана, Сплићо, Мрки, Жути? Ви о њима сте у истрази говорили, а данас док смо Вас испитивали.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Сплићу, Жутога, ја не знам, нисам ја код дома видио њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја њих нисам видео код дома, Сплићу, тај Сплићо, Жути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нисте.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Како сам ја то могло да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви Дико Јурошевић?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Љубе?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 25.07.1952.?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, пита Вас судија, ја сам чуо то, она група што помињете, та група од двадесет двоје, каква је то група? Шта сте то чули за ту групу?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: То је та група била посебна, неки људи, не знам ја њих све. Они су били као главни за то све, и они су тога организатори били ваљда. И они су нас и гонили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којег тога?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па организатори ове војске, и којешта, од њи је потекло све. Кад су они почели, кад су они дошли ја не знам, и ми смо сви

њи морали слушати, њихова наређења извршават, е после су они, чуо сам да су они после похватани, спроведени неки, нису сви, неки су похватани спроведени, гдје су их даље одвели не знам, ми смо чули да су они као из затвора дошли, тако се причало нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази, ја сам чуо да је њих било у групи двадесет двоје.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако им се неко појави у некој униформи, тако су други причали, ја сам запамтио.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој њиховој униформи, двадесет трећи кад би се појавио они би као њега ликвидирали.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ликвидирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је прича.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Тако су сви причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то јединица?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Њихова?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па ако је паравојна, друга не може бити, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ви знате да је паравојна?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па највероватније, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант те јединице?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како знате да је паравојна?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па не знам, али отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате некога од припадника те јединице, јесу ли то ови чије надимке помињете или неки други које Ви не знате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда даље причате, то је била та нека група која је упала ту да поплаши народ, и онда Вас судија пита да ли знате још неки надимак од тих људи, а Ви кажете Сплићо, Мрки, Жути.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јес, то је та група била, било је њи, ја мислим њи је било 22, тако је се причало. Ја сам то реко, ја од тог не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су униформе биле од тих двадесет двоје?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па они су имали одијела, имали су одијела шарена, добра одијела имали су они све, имали су одријешене руке, радили су шта су хтјели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они имали неке амблеме, неке чиновне, неке грбове на рукама, нешто?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам смио ни гледат, ни прилазити им ако не морам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај наш један оптужени у овом предмету, који је био припадник јединице Пиварског, да су они имали неке кобре, знак неки кобре. Јесте ли чули?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам се толко плашио, нисам ни чуо, ни тај знак који им је био, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте видели неке са црвеним береткама у Пилици?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, тад у то вријеме црвене беретке није било с почетка, било је после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: После било, а тад није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли знали шта је на Дивичу било, је ли био неки тамо центар за обуку неки, нешто?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам био, ни не знам шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А овај Декиљ Симеуновић, овај што је умро?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју је он имао ту функцију?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: И он је био као командир одељења исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као и Ви је ли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја. Не, ја нисам, ја сам био горе, а овде нисам био ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каже Машан да доле је било три вода, Декиљев, његов и ваш?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не, ја нисам имао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ту није ни било три вода, ја сам само био горе и озго кад сам доша нисам био ништа, горе сам био присилно, ево то могу људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је укупно ту вас било, кажете двадесетак или више?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па не знам колико је било, не знам, није било много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цела та формација.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Били су обично ту који су ближи, ту јесмо били сви из тог круга, не знам колико нас је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да је био Нишки ту присутан кад су људе у камиону одводили у првој групи кажете био је Целат, Бошко, Пипа, а Нишки је ту стајао.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ја дал је то била прва група, откуд знам која је била група.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам ја, ми Вас и звали.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Углавном сам видео једну групу, да ли је била прва да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вам ја сад предочавам у истрази шта сте рекли.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето, кажете стајао и Нишки ту, долазио је он ту и по селу гањао народ и тако даље. Ево истражни судија Вас је питао, питам Вас само за Нишког, да ли је долазио Нишки ту у Дом, јесте, јесте долазио, да ли је био ту кад су одводили људе у камиону, тад је био, после не знам да ли је био у свакој тури. Каже судија, чекајте, значи тад кад је била прва или друга тура осим оне тројице Бошко, Целат и Пипа, кажете био и Нишки, Ви кажете јесте био у првој тури, он је био, био је Целат, био је Бошко, Пипа, уписивао, а Нишки је ту стајао. Да ли је кренуо и Нишки с њима или не?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, био је ту, ко је и гдје кренуо, они кад ће да крећу ја сам и склонио се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се склонили иза зида?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте опет гледали, је ли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Гледао сам кад су их товарили, оно с почетка, после сам се склонио, нисам ја још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико стаде у тај један камион Ћећин, Ћећинова оца?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам колико је стало, нисам бројао, нисам, не знам колико је стало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај комби од овога Миладина, колико је ту, да ли је ту ушао и неки заробљеник или само ова војска и Миладин и то?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Гдје, у кабини?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Тај комби је био, кажете мала заставица, је ли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ја за комби, ја знам за овај камионић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камионић, добро. Јесу ли ту била нека места за заробљенике или је ту само ишла војска?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја мислим да заробљеник није био ни један напријед.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не, а позади?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам сигуран али сматрам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А позади?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А позади?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Позади је било, била пуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И код Миладина?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Пуна каросерија била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Миладина?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја у камиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуна каросерија?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја у камиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Каже Машан кад су дошли дочекала их је војна полиција ту у Дому, вас, пошто сте Ви заједно с Машаном и каже распоредила.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја их нисам видио, ја нисам одма ни дошо баш директно, ја сам отишао мало прво кући, па сам после дошо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, Ви нисте значи баш у том моменту?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам баш, отишо сам, мало побјего кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видео војну полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А заједно сте били са овим Драганом што ће сад да дође, је ли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он каже дошла нека делегација, каже: «Први дан ови људи нису имали WC», а каже «можда је направљен други дан», оно што ви причате онај спољни WC?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Видео сам нешто па сам се после сетио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је каже било каже онда кад је дошла та делегација и кад је речено да се људи морају нахранити, да не могу да врше нужду унутра јер је био неописив смрад и онда је каже направљен WC?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видио, не могу рећи кад нисам, а сјетио сам се за WC, тачно је био неки WC направљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било са тим телима иза сале што су лежала ту сво време, 4, 5 што кажете?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па не знам, одвучени су и они, нису ту остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или су одвучени раније или су исто овог последњег дана кад су отишли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да ли су раније, да ли су после, не знам, не могу тврдити ништа, углавном одвучени су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите пуномоћници?

СЛАВИЦА ИВАНОВИЋ: Кажете да сте напустили положаје у Парлогу, зашто сте напустили те положаје, шта је то било тако лоше?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Био је разлог што смо ту људи су се и ошугали ту од прљавштине, киша била јака, рекли нам 7 дана, ми остали 10 и онда одмах војска један по један неће да буду, ја кажем ајте останите још мало доћи, доћи ће нам смена, неће, војска се покупи и тако смо и ја за њима сви редом отишли и напустили, то је остало горе празно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажите ми ко је ту вашу групу која је дошла из Парлога, представљао у Стнадарду кад сте стигли у «Стандарду» и јавили се?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја мислим да је тада 26 или 4, тако нешто.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко вас је представљао у «Стандарду» кад сте дошли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није нико, ми смо тако дошли сви и ја сам дошао као што су ме, што ме поставе да будем као командир, псује ми мајку, ђецу, псује све, «ти си командир маму ти јебем», каже. Ако нисам ја немам ја, нисам смео причати ништа као ја главни, нигде се нисам истицао, сви смо ми тако стали и они су тако саопштили војсци да су саопштили нама, «идите доле имају доле ти, ти, чувајте да не изађу, побиће вам дјецу, упалиће куће и чувајте, добро реците идете у размену сви да се мјењају».

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко Вам је то рекао?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па ови што су изашли из «Стандарда», не знам сад ко је рекао они су изашли и рекао је немој тако.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је то био неко са чиновима неким или како?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па био је са чиновима, сигурно је био са чиновима, ту је био «Стандард», ту је била пропала она војска, вјерујем да су они ту истали ови официри, да су они остали ту.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко је направио распоред страже кад сте отишли код Дома културе, ко је рекао ко ће на ком месту да стражари и како ћете да мењате страже?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ја да ли је то, није то нико, отприлике су људи отишли сви где је коме одговарало ту, ова тројица овде, четворица и тако смо ми то, нико то нама није саопштавао ни правио неког плана ти ћеш овде, ти ћеш овде, где је ко стао ту је и остао.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко Вам је рекао на које време ћете да се размењујете на стражарским местима, колико ћете да боравите ту?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: И то смо ми сами договоримо се, били смо 24 сата нон-стоп и мјењамо се, једни буду изјутра по дану, једни буду по ноћи или је било до подне и од подне до поноћ, не знам како је било, ми смо се између себе мењали, мени није нико командовао ништа.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажете ово црево које сте дотурили заробљеницима?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Воде. Нисам ја, видео сам други су давали воду, ја нисам давао воду, други су пружили црево отуда, мени се чини од једне куће да је ишло црево и они су се пружали с овим да пију воде.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јесу ли они морали за то да би дотурили то црево јесу ли морали да имају одобрење од неког или су то самоиницијативно?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја мислим, сад ја опет причам од мог закључка, не знам да ли су имали какво наређење, одобрење, моје мишљење је да су са хумане стране, моје мишљење је, не знам, не смем то рећи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А то црево је дотурено истог дана или неког другог, сутрадан или пошто сте Ви били на почетку ту?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам да ли су имали, ми смо дошли после подне некако смо ми дошли, није тад било ништа кад смо ми дошли, после подне смо ми дошли пред ноћ ми смо дошли.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Тад није било црева кад сте Ви дошли?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није тад било ништа, тад није било.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажите ми да ли је црево било све време у сали код заробљеника или је неко то извлачио и дотурао поново?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја мислим да је убачено оно тамо па се пустала вода па поткрепи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко је укључивао и искључивао доток воде?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ко је сад, од нас је неко, не знам ко је јер се то црево водило тамо, ја мислим има тамо једна кућа па она је вођена, сад не знам која је, сигурно ови људи који су ту били да су они пуштали то, ја нисам видео.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажете да су мештани долазили и гледали ове шта се ту дешава?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Народ је долазио, дјеца су долазила ту, народ радознао, али се то није задржавало то је само ишло само онако шапутало и пролазило и није то нико намерно дошао да ту завири него ето само тим путем да прођу около, народ радознао, нико ту није да би кретао да би нешто затуривао нос.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажите ми ови припадници паравојне јединице јесу ли се они бунили, заправо јесу ли се они љутили што мештани долазе ту, обилазе, јесу ли имали они ту нешто?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да ли су се они бунили или нису није смео нико, чим њих види он бјежи, ако се ко ту задесио он бјежи, не може нико да му каже ништа, он се одмах испари.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ти припадници паравојних јединица они су кажете долазили и прозивали затворенике?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И одводили их негде?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте. Видео сам и један случај и то кад су прозвали човека и отишао човек, нису га убили, нису ништа, отишао је са њима испод руке, тамо су сигурно имали ауто, то нисам видео, негде су га одвели, не знам да ли се касније вратио, можда да ја нисам видео или се није вратио, не знам нико га није дирао ни малтретирао, он је отишао са њима.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: То сам хтела. Да ли ви чујете заправо кад они њега прозивају?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Чујемо. Отвори врата и стане има ли тога нек дође и он дође.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажите ми у «Стандарду» кад сте били, кад сте добили наређење да ћете стражарити код Дома културе, да ли је неко рекао да ће долазити ови припадници паравојних јединица.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није нико ништа рекао, нико ништа нам није рекао. Нама је било драго што идемо, идемо близу кућа, сад ћемо ићи и кућама и добро нам дошло да не идемо где даље.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А како сте Ви знали да смете њих да пуштате у Дом културе, с обзиром да обезбеђујете ове људе, да пуштате ове из паравојне формације да им дозвољавају улаз?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Зато што смо их знали из виђења да су то ти људи као главни људи и онда чим га видимо ми се склонимо. Ето због тога.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли је та сала у Дому културе у којој су били затвореници била закључана?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко је имао кључ, ко је могао да откључа?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Они су имали кључ, они су откључавали и код њих нико није имао од стражара.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Само они?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Само они, ја мислим тако, ја не знам, нисам сигуран али ајде, нико није од војника мислим да није имао кључа.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажете да сте знали да је било неколико убистава неколико затвореника ту, јесте ли Ви видели кад су ти људи изведени?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видео али видео сам и мртве, а нисам видео кад су изведени и због чега су убијени, али видео сам мртве.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Колико је било тела кад сте видели заправо то?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па не знам колико је било, једно 4, 5 тела сигурно, нисам ни бројао само овако мало погледам, тако је било, не знам, не могу рећи тачан број.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Јесу ли тела била на једном месту?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: На једном месту, ја сам видео на једном месту сви су били. Да ли су они на једном том месту побијени, да ли су још негде убијени па ту неко донео, ја не знам, ја сам видео на једном месту, задња степеница овако била на камари, откуд знам шта је, нисам гледао.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажете да је у «Стандарду» била ова команда ваша?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте тој команди пријављивали ове проблеме које сте имали с овим припадницима?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо нико ништа, нити је ко шта тражио нити ко шта пријављивао.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажите ми да се десило неко убиство неког вашег припадника ваше јединице, да ли би сте то пријавили команди?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Откуд знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко ме сте имали дужност да то пријавите?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ко ме би тад могли пријавити, не знам, шта ћу пријављивати, одмах неко би пријавио нормално морао би неко пријавити, неко трагати за тиме, не знам од његових сигурно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли знате ко је био главни у «Стандарду», значи ко је био командант?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо, морате да пратите да не понављате питања, то смо све питали, колико он зна он је рекао.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Шта мисли шта би се десило да сте се успротивили Нишком и Пиварском, шта би се вама десило?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам се смео ни успротивити, ја мислим, моје мишљење је ако ме не би побили би ме добро прегазили, одмах ти ниси Србин маму ти, да извинеш, мораш да ћутиш. Сигурно не бих прошао да не би добио јаке батине, то ни говора не би било да је било.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А које је ваше мишљење да ли је ова особа која је била главна у «Стандарду» знала шта се дешава у Дому културе Пилица?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам за њега, ја ништа да ли је он знао или није знао, ако је знао он је морао знати више него ми обични који смо већ били на неком положају, то је моја претпоставка али ја не знам да ли је он знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ево још само да проверим. А да ли сте видели када се овај први камион који је одвезао затворенике, кажете да сте видели када је одвезао, да ли сте видели кад се он вратио до Дома културе?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питао тужилац.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте, кажете да Вам је познато да је изграђен WC у дворишту?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да, јесам видио.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте виђали да су затвореници извођени до WC, излазили заправо и враћали се?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видео ниједног, а видео сам WC.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте из сале у Дому културе чули неки, да ли су се чули неки јауци, запомагање неко?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: У сали?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, из сале?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам чуо ништа.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А чули сте само ове песме?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Само кад пјевају чуо сам и то сам само једном видео то да певају, нико није, били су мирни, бар у мојим тим сменама, нису се ништа бунили ни гурали, проваљивали, нису ништа тражили да би изашли да би, ћутало се кад ја тог тренутка будем ту.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли Вам је познато име Богољуб Пелемиш?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Богољуб Пелемиш ја мислим да је то овај што је био, он је био, није он био са мном, он је био заменик батаљона ваљда те јединице, овај што је горе у Сарајеву, на тога мислите, да ли је њему име Богољуб, Пелемиш неки био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заменик чији и када? Заменик јединице?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Заменик јединице је био он, али тај у батаљону је сад на крају био, није на почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На крају?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па ја, на почетку. Није он био ту уопште.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих вас питала кад сте дошли Ви у Дом културе, да ли је био ту Нишки?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није.

НАТАША КАНДИЋ: Кад га ви први пут видите, мислим тада том приликом?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Тада не знам, не знам ја ни ко је чувао, нигде нема никога и ми се питамо шта је ово, шта ово нико никог не чува, где су ови људи, ко је ово примио и ми смо тако и узели себи свако стражарко место по групама и није био тај Нишки ту кад смо ми дошли. Не знам ко је њих чувао, ко зна да објасни ко је прије тога нас примио и ко је њих чувао ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А кад сте дошли јесте ли ушли унутра у Дом културе где су они били?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо, какви ушли, нисмо, у Дом културе није улазио нико.

НАТАША КАНДИЋ: А како сте онда знали шта треба да радите?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Речено нам је шта треба да радимо и ми из радозналости сви смо отишли горе на рупу и погледали смо сви ко има, да ли има ко познат, људи гледају да ли има ко познат, можда је неко био са мном у војсци.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је било неке реакције од ових који су препознали некога?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не чујем добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је реаговао неко, кажете отишли сте горе посматрали да ли има неког познатог, па да ли је неко препознао некога?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Са мном ко је био није нико препознао никога, није нико никога, ја нисам никог препознао, нисам ни познао а имао сам неке људе са мном били су у војсци рекох да ли има неко који.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је било неке реакције онако збуњеност, запањеност, шта ће ти људи затворени ту?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте било, бар је мени било, није ми згодно било, откуд сад ту, шта ћемо ако сад пође народ они ће подавити и нас, има их много шта смо ми, ситни смо ми, тако смо ми размишљали, ми између себе причали.

НАТАША КАНДИЋ: Ви сте се плашили њих?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ко је ове довео, што ће нам ово овде, сви смо викали «из чије је ово главе», ето ми смо тако то причали као другови.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а после значи кад је цело село сазнало да су ти људи затворени?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Језиво, то је језиво, то је страшно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се причало у селу?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Причало се, јашта се причало.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било неко ко је реаговао, ко је протествовао?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам чуо, нисам чуо то да је неко изнимак био неки, само јесте било је света који су сажаљавали, који су тако и псовали су и власт и све. Ето то је било, не знам, нисам појединачно видио да је неко појединачно ишао негде да се жали да би негде нешто ишао, то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, да ли има резервиста полицајаца из Пилице, да ли је то било у то време?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Плавих је полицајаца, ова плава, био је Петар, он је њему био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати ни питања ни одговоре, само нешто ново што нисте рекли, ја сам Вас питала за полицију, ако имате нешто ново на ово питање да одговорите?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Немам ново ништа.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли их виђали тих дана?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Шта јесам?

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли их виђали?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па они су ту били стално на барикади, ту је била барикада, они су ту били стално.

НАТАША КАНДИЋ: Не, ту око Дома културе?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Јесу ли долазили на састанке или у вези са заробљеницима?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не, не, само на радна њихова мјеста, на њихова радна мјеста. Сад не сећам се да ли је у њи кућица била тад ту кад су

ови били, не сећам се, знам да су били, да ли су они били пре или су дошли касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате јесу ли имали неку везу с овим затварањем да чувају, да било шта раде?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам чуо да су имали неку, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А која је била њихова веза са Нишким?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била веза са Нишким, немојте која?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиције, резервне, цивилне?

НАТАША КАНДИЋ: Па они су у истом селу.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да, да, полиције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиција да ли је имала неку везу са Нишким?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам да ли су имали везу, то не знам. Њих нико није дирао, они су били на свом на тој барикади, њих нико није дирао.

НАТАША КАНДИЋ: Ко да их дира?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Полиција. Њих нико није дирао на тим барикадама, њима је било најбоље, не дирај нико, долазе ту раде.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је био главни у селу?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: У селу је био за СДС овај Ћирић.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али од ових у униформи на ту своју резервну полицију, имате Нишког и други, ко је био главни?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ту је био у тој полицији је био Петар, а не знам ја ко је од њих још могао бити главни, не знам. У Зворнику сигурно је главни Зворничанин.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, ту сад у то време кад ви имате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ту је у селу био Петар за ту полицију.

НАТАША КАНДИЋ: Је л' он има неке везе са Нишким?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам да ли има.

НАТАША КАНДИЋ: А кад кажете Нишки и његови су били главни, у ком смислу, шта то значи они су били главни, је л' су они били власт, јесу ли они били шта главни ослободиоци, шта?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па сад да ли су они нека власт били, шта ли су, они су били, како да се изразим, појавила се та група луда који су радили свашта и морам га слушати, не знам шта ћу, да бјежим он ће ме наћи, не знам шта ћу са животом.

НАТАША КАНДИЋ: Само да Вас питам, а при том Вас молим да размислите да ли сте Ви о њима мислили тако у оно време или накнадно?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Исто сам увијек мислио, ја сам се бојао њих више него било кога.

НАТАША КАНДИЋ: Што сте се бојали? А да ли сте у оно време, како су људи на њих гледали пошто смо ми овде пуно сведока чули који кажу ми смо их гледали као на борце, ослободиоце, добровољце?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте та питања која су небитна. Ајмо даље, ајмо молим вас имамо још једног сведока. Сад како су их други људи гледали питаћемо друге.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам се њих плашио, гледао сам мрачно, какви борци, каква власт како оно, ја сам се њих бојао, гледао их мрачно.

НАТАША КАНДИЋ: Како се зове тај комшија из чије куће је спроведено црево?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја мислим да је Владо Рикић.

НАТАША КАНДИЋ: Владо Рикић?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја мислим да је његова кућа најближа отуда, да је црево ишло, нисам баш тачно видио да је али његова кућа ту и отуда је вода ишла и мора бити његова чесма.

НАТАША КАНДИЋ: Са његове чесме?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја мислим да мора бити његова чесма, отуда је вода ишла, у њега је ту кућа. Е, сад има тамо других кућа, сумњам да је друга кућа дала да није дао он, верујем да је из његове куће.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је Ратко Николић?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ратко Николић је био са нама исто ту војник на стражи.

НАТАША КАНДИЋ: Исто био војно горе на линији па дошао или је?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Исто били заједно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је он био када су камионима одвожени људи?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, ја сад не могу да кажем ко је где био ни да причам да ли је он био.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је био у Вашој смени или?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја га не знам, не знам да ли је видио који камион, да ли је видио не могу рећи за њега.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али били сте врло сигурни код и данас сте то поновили и код истражног судије да је Нишки био ту када су камионима, ћутао је, али је био ту када су камионима одвожени. Да ли можете да се сетите ко је још ту био, то значи ви сте били, видели сте, био је он, ко је још био? С ким је Нишки, ко је био често поред Нишког?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па био је, нај се више дружио Бошко и овај Целат, они су највише ходали њих два заједно, а овако су долазили, па има њих који не дођу ту у салу, одају тамо испред кафана, одају тамо по улици, путу и не долазе сви у салу овамо, дође их више.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми како Ви знате Нишког, од када га познајете?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Знам га, хтео да ме стреља.

НАТАША КАНДИЋ: Добро тад, али?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Тад сам га ја и упознао први пут.

НАТАША КАНДИЋ: Али имам утисак да га знате од раније? Је ли вам неко рекао ово је Нишки, шта је рекао?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, никад ја, ја и сад не знам како му је име ни одакле је.

НАТАША КАНДИЋ: Али ко Вам је рекао да је то Нишки?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Војска, тако чуо сам од некога, онај је Нишки, онај је онако, па су неки питали како ти је име и то сам чуо. Каже сачекај док завршим, па онда нађе га ти мене да питаш како је име, па човека наудара, добије батине.

НАТАША КАНДИЋ: Па јесте ли чули за неког Зокса, за неког?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Зокса нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте? А кад је ово било извођење или увођење у камион како је то ишло, да ли је неко писао имена, прозива?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Писао, људи су. Ја сам ово питао и врата су отворена нико није наваљивао да изађе, иде један по један и сваки трчи да се упише.

НАТАША КАНДИЋ: Ко каже да треба да крену да излазе, ко то каже, ко их позива?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видео ко је рекао, ко је наредио нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: Како видите да они не излазе један по један?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Од њих је неко морао отворити врата, јер код њих су били, код нас нико није и не сећам се, не знам да је ко имао кључ наш.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је имао Машановић кључ?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја не знам да је он имао кључ, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Пазите, кажете да Нишки и ови нису били стално ту, да су долазили?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Они су долазили али су често они долазили, то не зна се кад ће то да зашкрипе кола да дође који, то се не зна.

НАТАША КАНДИЋ: Зар нисте код истражног судије рекли да мислите да је кључ постојао и у згради ту у канцеларији, да је морао бити негде кључ?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не могу рећи, не знам где је кључ.

НАТАША КАНДИЋ: Добро и како иде то?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: И они су нормално људи, никог ту није било буне, ништа, ту је била тишина, они су излазили упише један по један, каже му како му је име, овај њега упише, опет други, тако трећи, како напуне камион затворе, цирада има и ја сам се тад и склонио и отишао да не зове мене да идем и ја, нисам ја, још је људи било, тад сам побегао сакрио се.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то било записивано на папиру, свесци?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам био поред њега, он је писао, углавном ако је имао туда папир тај мора бити јер што га је писао, није га писао да би га после тог часа бацити, некеме га је морао дати, јашта је писао.

НАТАША КАНДИЋ: А не знате шта је било с тим папиром?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам шта је било с папиром.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а кажите ми Ви кажете накнадно сте сазнали да су они убијени. Где су одведени јесте ли сазнали?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Из ових сала где су вожени? Неки су говорили да се возе негде, ја сад не знам где је та нека месара, кланица како се зове негде у Каракају, ја не знам где је то место, да су као вођени ту неки, неки да су вођени за размену горе, негде Калесији, разно су причали.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли чули место где су убијани ту?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па ето чуо сам за то место да су ту као вођени, после вођени у размену, није се знало тачно, нико није знао тачно где су они вођени, ја нисам знао тако да сам чуо једни вичу размена, једни вичу побијени сви у тој месари, како се то зове. Е тако сам чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Само да Вас питам, да ли је у вашем селу још некад било заробљеника и убијених?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није никад, било је после, после је било 1995. године.

НАТАША КАНДИЋ: 1995. године?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Знате ли колико је тада убијено?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, нисам бројао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли у селу разговарате о томе?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па да Вам право кажем слабо.

НАТАША КАНДИЋ: Слабо?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Слабо, нарочито клања, бар тад за време рата, нарочито клања уклонио се и све то.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми колико је далеко од Дома културе та фарма «Брањево»?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па једно можда 2 километра, 3, није далеко.

НАТАША КАНДИЋ: Је л' идете тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајмо да завршимо ово испитивање, заиста да се вратимо на ову оптужницу.

НАТАША КАНДИЋ: Само још једно питање. Поменули сте децу, да су деца долазила. Шта су деца радила ту?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ништа они нису радили, то су били мало ови старији, ови па дечица и њих то радознало да ли се задесило да је дошло у продавницу па туда иде само гледи ето да види, то је радозналост била. Да ли је дошло у продавницу да ли због чега па тако прође туда и онда ето, пут био, туда пут је био.

НАТАША КАНДИЋ: Како су родитељи реаговали?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам како су им реаговали родитељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према микрофону, неће се чути.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

Ошт. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Господине Јурошевићу, ја ћу Вам покушати поставити пар питања која нису, сматрам да нисте одговорили, односно нисте питани па ја ћу вас замолити уколико знате или се можда сећате колико су у Дому културе Пилица дана били људи затворени? Можда сте одговорили али није се чуло тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дана су били затворени?

Ошт. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Колико дана да ли знате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ма не могу да кажем тачан број дана, али пар дана је било, не знам.

Ошт. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Рекли сте да је долазило цивилно становништво из Пилице ту да гледа људе, па ја вас питам да ли можда знате или сте чули да је неко из околних муслиманских села долазио ту у Дом културе да препозна можда неког свога да?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам то чуо.

Ошт. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Нисте то чули? Добро, хвала. Пуно је питања било везано за мртва тијела иза Дома културе, ја вас нећу питати, и молићу Вас ако само знате или сте чули можда да ли знате ко је одвезао та мртва тијела и да ли можда знате где су та мртва тијела закопана?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, нисам видио ко их је одвезао, то нисам видио ни где је одвезао.

Ошт. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Рекли сте да нисте никога препознали, ја ћу вас само питати да ми одговорите ако можете да ли можда Вам значи нешто име Ибро Лолић и да ли сте га можда познавали?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

Ошт. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Добро. Када сте стражарили око Дома културе у Пилици да ли сте Ви и остали стражари имали наоружање?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесам.

Ошт. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да ли сте можда видјели или чули док сте боравили на стражи или док нисте, да ли сте чули или видјели да је можда у Дому културе долазила нека жена униформисана и наоружана?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видио.

Ошт. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Рекли сте да су их изводили, одводили, прозивали и рекли сте да сте чули кад дођу да кажу тај и тај по имену и презимену и изведу га, не знате шта се даље дешава, па Вас ја питам да ли се можда сјећате иједног имена и презимена обзиром да сте рекли да сте чули

како их прозивају по именима, да ли се можда сећате иједног имена и презимена тог Муслимана који је био затворен, а да је изведен, да сте чули да су га прозвали, да је он морао изаћи?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, не сјећам се.

Ошт. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Добро, хвала вам, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Седите. Рекли сте у истрази војска је имала да једе, а они нису имали оброк. Ко је вама доносио и одакле храну?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Из «Стандарда», не знам ко нам је довлачио, одозго из «Стандарда» је храна довлачена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из «Стандарда»?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога кад сте били на Парлогу?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Исто је из «Стандарда» храна била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се мењало нешто од момента када вам је на «Стандарду» довожена храна и овде?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Како мењала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се разликовало нешто, начин довођења хране, место одакле су?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није ништа, све је исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је неко од вас реаговао на то што ови затворени људи немају храну?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо ништа, ја нисам ни знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нисте знали, рекли сте били људи гладни?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам ништа реаговао, ми смо давали своје њима, а нисам видео да је ко хранио, ја сам рекао ни да јесте ни да није, а јесмо ми своје њима давали, бацали им кроз оне, нисмо ништа реаговали ми, сматрали смо све ићи ће и тако је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да али иде време, људи не једу, па Вас питам јесте ли негде реаговали па је дошла храна или прво рекли сте гладни људи?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо ништа реаговали, ја знам храна је нама долазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро за вас, то сам схватила да је вама храна долазила, тако сте и рекли а ови људи немају храну, да ли неко реагује па долази храна, те паштете, хлеб.

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Није нико реаговао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога онда да храна ипак дође тим затвореним људима?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам реаговао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим ово Дома културе у Пилици где су ови људи затворени које сте ви чували, знате ли за још неки случај у периоду мај-јуни

1992. године да су били затворени Муслимани на територији Зворника општине?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули за Дом културе у Челопеку?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, то ништа, само знам за Пилицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад нисте чули?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам. Знам Дом културе, чуо сам али не знам да су ту били затворени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никад чули да су ту били људи затворени?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на «Економији», «Циглани», у Суду за прекршаје у граду, у згради «Новог извора»?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ништа то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам сад ја први пут кажем, Ви нисте чули?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Ја то нисам чуо ништа, ја само знам да је било овде и био сам ту, а горе нисам то чуо, ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни чули да су људи тамо?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ни чуо, јест после је било, касније је то било, после је било затварано, али тад није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, тад у то време кад сте ви били у Пилици, кад сте били у Дому у Дивичу?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам чуо да је било, било је после, после у рату је било, а тад нисам чуо да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви знате од кад се води ово суђење, колико дуго већ?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Питао Вас је оштећени сад везано за те људе да ли сте препознали, да ли можете неко име, презиме да се сетите, да ли је било Муслимана у околним селима око Пилице и око Зворника у то време у јуну 1992. године?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Изгледа да је био Шепак, нисам сигуран, Шепак је, мени се чини, да ли су они били отишли или су били ту, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Шепак био једино муслиманско село?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Једино је оно било ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пре рата?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Да, једини Шепак је ту код нас био муслимански.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам само код вас него и иначе, да ли је било Муслимана у Ђулићима, у Сјенокосу, Хајдаревићима, у овим селима горе, у Лупама?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Било је, ја шта је, било је Муслимана, има села где су Муслимани и Срби, сада не знам та села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било тада у то време?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Е не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да су људи исељени?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Чуо сам Шепак када је, Шепак да се иселио и
отишли су сви у Србију, Шепак, а за ово горе, ја не знам да ли су исељавани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било после ово када сте Ви чували?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Јесте, да ли су исељавани они, да ли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули Козлук да се иселио?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Чуо сам за Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то урадио?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули, како то исељавају се људи, јесу они
добровољно се иселили?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Чуо сам, не знам ко је иселио и Шепак. Само
сам чуо да су се иселили, да су отишли у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има од Пилице до Козлука?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Од Пилице до Козлука можда једно десет,
дванаест, не знам ни ја, километара, тако, до петнаест, нема више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сте сазнали да су ти људи се иселили?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, чујем ја од другог, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта причају?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Народ прича, исељава се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се прича?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Исељава се Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то за Вас значи, исељава се?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, исељава се, као селе се одатле, напуштају
Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Принудно или добровољно?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам да ли, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се прича?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Па, ја само причам шта се прича. Прича се
само, исељава се Козлук, исељава се Шепак и тако су људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Козлук био муслиманско село или мешано?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Он је био, ја мислим да је мешан био, Срба
има и Муслимана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли сви одлазе, и Срби и Муслимани?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Срби нису одлазили, само Муслимани,
колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што само Муслимани?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се распитивали како то се исељавају?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Нисам се распитивао ништа, нисам се распитивао никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је присуствовала војска тим исељавањима, да ли знате о томе нешто?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, ко је присуствовао, не знам, нисам ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ништа о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам. Имате још нешто да кажете можда што сте се сетили?

Сведок ДИКО ЈУРОШЕВИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате, добро.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам треба пауза? Треба, добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од двадесет минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе у 12,32 часова.

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА СТЕВАНОВИЋ ДРАГАНА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, добар дан.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Стевановић Драган, је ли тако?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су подаци лични као у истрази у марту 2007. године? Седите.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лични подаци Ваши?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, нису се променили ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса пребивалишта, нешто?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Занимање, запослење и тако даље? Радите и «Глиници»?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у завади са овде оптуженима Грујић Бранком и Поповић Бранком?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни род, ни у свађи некој?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Као сведок дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Запрећена је казна затвора до пет година. Ви сте положили заклетву у фази истраге, па ћу Вас ја опоменути да та заклетва и даље важи. Као сведок нисте дужни да одговарате на поједина питања ако бисте се одговором изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Јасно ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када будете сведочили, ако имате потребу да поменете неку од особа са те листе ту, немојте рећи име и презиме, већ то слово или број. Можда ћемо Вас за неку од тих особа питати или можда Ви ћете у свом излагању поменути.

Сведок са личним подацима као у истрази, опоменут, упозорен, након што је опоменут и на текст заклетве, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом у току је поступак против ове двојице оптужених због кривичног дела ратни злочин против цивилног

становништва. У питању је страдање великог броја цивила муслиманске националности на више локалитета у Зворнику у току маја и јуна 1992. године. Један од догађаја је и узимање талаца из седамнаест села из околине Зворника, потом њихово затварање у Техничком школском центру Каракај, након тога према оптужници пребацивање у Дом културе Пилица где су боравили три дана, а након тога, преостали преживели погубљени. Према наводима оптужнице, обзиром да сте Ви већ испитивани и пред хашким истражитељима и у истрази, а због начела непосредности поступка, потребно је да нам испричате све о Вашим сазнањима везано за превасходно овај догађај, а можда и за неке друге као што су узимање талаца у Дому културе Челопек и њихово страдање, Економија, Циглана, можда нешто и о томе знате. Прво ћу Вас питати, да ли остајете при својим исказима које сте до сада дали?

Сведок: ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Нормално, остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Испричајте нам сада, шта Вам је познато о томе, да ли сте били на стражи, шта сте видели, шта сте чули, шта је било са тим људима, одакле ти људи, којој сте припадали јединици, ко је Вама био командант непосредни и неки виши горе, како се звала Ваша јединица? Изволите.

Сведок: ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, то има у истрази сам то дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, па да, али због начела непосредности, ја рекох малопре, морате нам то испричати на претресу. Изволите.

Сведок: ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да, да. Колико се ја сећам, ми смо били у ТО, уствари, били смо војска која је мобилисана да идемо, ЈНА нас је мобилисала, да идемо на ратиште у Хрватску, 1991., можда негде у новембру. И били смо на Брањеву доле, нисмо отишли у Хрватску, па смо се вратили и били смо у Главичицама, један део јединице је био у Дому културе Пилица и један део на Брањеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок: ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, овако, командант нам је био Муминовић Шемсудин те јединице на Брањеву је био он. Почетак рата, шта ја знам, она дешавања и ишли смо, не знам ја, како се то трансформисало, да ли је ТО или нешто, па смо ишли на угрожена подручја, на општини Зворника у села горе, Баљковицу, шта ја знам, Делићи, Китовнице и шта ја знам, тако то. И када смо, не знам колико смо дана били горе, десет, петнаест дана, можда седам. Када смо дошли у Пилицу, ја мислим да је та група, та Муслимана која је одведена доле у Пилицу, да је већ била ту. Ко их је довезао, немам ја појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то месец, који је то датум, да ли знате?

Сведок: ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не бих знао, немам појма, откуда знам, знам да је било лето. Овај, шта ја знам, да ли нас је курир из ТО позвао тај

вод, да ли је био један вод горе у тој Баљковици где смо били, да се врши обезбеђење тог објекта, сале те и тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који курир из ТО, да ли га знате?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, не могу ја сада да, ко је од курира био, који је курир дошао, то се не сећам. Само знам да смо доле дошли, да је то већ било, да су они већ били смештени у сали и вршено је то обезбеђење вањско, тог објекта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа се Ви не обазирите, слободно Ви причајте, колега ради своје.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не, не, ја мислим да ћете поставити Ви неко питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу ја питања да постављам, тужилац ће да Вам постави питање први, тако иде по реду, а Ви прво испричајте.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Били смо, ја сам био, како се сећам, ја сам био два пута на некој тој стражи иза сале тамо, неки, шта ја знам, има магацини, па смо били ту у обезбеђењу са стране те сале, овамо, где нису та врата. Био сам, не знам да ли је било око три сата или шест сати, немам појма, у тим неким сменама тако. Ко је био доле командант, немам појма, што се мене тиче, ја то не могу да тврдим да је неко био, да је то неко био као командант доле неки ту. То је био неки штаб, да ли је био цивилни или кризни, немам појма. Шта је било после, ето, ја сам био, био сам са овим Јурошевићем што је био, био сам са неким Стојановићем Цвијетком из Пилице на стражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојановић?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Стојановић Цвијетко из Пилице и Јурошевић Дика. И на дан те, када су их одвезли, ми смо, било је горе напад на Кисељак, Кисељак, ја мислим горе једно село, напали су горе Муслимани, Петровићи, па је део јединице послат горе у помоћ. Вод је ја мислим да је из Брањева да је био. И ми смо то јутро када су одвезени, ја сам отишао са групом тим, можда нас једно 40, 50 смо отишли у тај Кисељак горе, Петровиће. То је што ја знам, што се тиче доле тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што сте отишли, испричајте нам шта сте причали у истрази. Помињали сте неке надимке, људе.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, то што су долазили, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам испричајте.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, ништа, од тих који су долазили, нисам са њима, ми смо били тамо иза, нисам, ја сам био у току ноћи једном и једном по дану на стражи. Ко је долазио од тих паравојних формација, откуд ја знам да ли су били паравојни, ја шта су. Имена нису ни имали они, Пиварски, шта ја знам и Целат, ово, оно. То су људи који су долазили тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазили и шта су радили?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, ништа, само улазили, где је била та команда, шта су радили, нису радили ништа тада, док сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, долазили су где је било то, како се зове, канцеларија она у месном, у Дому културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је седео у тој канцеларији?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Немам појма, нисам ја улазио тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, чија је та канцеларија у коју су они долазили?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, ТО, цивилне заштите, откуд знам ко је онда, није то била војска још, територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега се сећате од боравка тих људи у том Дому, тих колико дана, колико дана су били?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, немам појма, да ли су били два, три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава за време Ваших смена?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, у времену то док сам ја био ту, да им је вода и храна, шта ја знам, да је довлачена ваљда храна из, одакле су довлачили, немам појма и имали су воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су довлачили?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, храну из Зворника, из Каракаја, откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то доноси храну?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, служба та нека која је била, откуд знам. Па, то зна Брано Грујић боље него ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па зна господин Брано Грујић ко је довлачио храну, откуд ја знам, та служба нека која је била у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта су им довлачили за храну?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Конзерве, хлеб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А вама, војсци?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Нама ништа. Па, ми смо били ту, будеш два сата, па идеш кући, три, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би са тим људима?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Шта би са људима? Па, откуд ја знам шта је било са људима. Ја сам отишао то јутро када су отишли, нама су рекли док смо били, да сви људи иду на размену, тако је причано доле док смо ми били, док сам ја био, а шта је било после, ко их је где одвезао, ја то немам живе везе, што се мене тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте увек били у смени са Диком?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, како се сећам, био сам са тим Диком и са тим Цвијетком Стојановићем, нисам био сваки пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био, Дико је био када су их одвезли. Јесте Ви били када су их одвезли?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не ја, када су одвежени, нисам био ту, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега се још сећате од боравка тих људи ту?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, шта се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оптужници стоји да је неколико људи, најмање троје убијено.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја нисам био ту када је то било, ја нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули тако нешто?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, чуо сам, али ја нисам био ту, не могу ја причати оно што нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па да су, колико је убијено, двојица, тројица да ли су убијени, доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам то значи доле?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, код Дома доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где код Дома, унутра у Дому или ван?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, како ћу ја причати оно што нисам видео, ја сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули, господине Стевановићу?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, чуо сам да су убијени, не знам где су убијени, чуо сам да су убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте чули да су убијени?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, од кога, од народа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже народ, ко их је убио?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивили или војска?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Немам појма, ја се не сећам, нити то ико прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били у неком воду или у некој чети или у чему?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То је ТО била, шта ја знам, територијална одбрана и онда је дошао тај телеграм да идемо горе у Кисељак и онда, шта ја знам, вод Брањева и Пилице или да ли је био од Куле и отишао горе у Кисељак, у тај дан када су одвежени Муслимани доле из сале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да нам кажете?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Немам, што се тиче тога, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, тужилац ће да Вас пита.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Стевановићу, обзиром да сте Ви били ту на лицу места, па би нам било корисно да се сетите неких чињеница које обзиром да сте били на лицу места, би требало да сте видели и да о томе нешто знате. А то, пре свега, ко је Вама био командир?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Било шта да кажем, то није истина, не верујем да ће бити истина, значи, ко ми је био командир чега, вода, оног, био је тај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте Ви били, јесте ли били?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: ТО били, значи, дође курир, донесе нам позив да идемо ту и ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли то били у одељењу, у воду, у чети?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: У воду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сте били у одељењу, ко Вам је био командир одељења, ако сте били у воду, онда ко је командир вода?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Господине судија, није то активна војска, то је била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, није то ништа тако компликовано да не би могли знати.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Како, шта ја знам, када смо били, отишли горе у Кисељак. Прије нам је био командант овај Муминовић Шемсудин. Ко нам је био командир вода, био нам је неки Лазо. Код Дома доле, откуд знам ко је био командир, немам живе везе. Да кажем било које име.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се сећате оно што је било доста пре, а не сећате се оно што је било касније.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, код Дома.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па да, код Дома, ко је био?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ко је био надлежан ту, откуд ја знам, био је у ТО, питај Бога, Синиша је био, овај, био Перо Бијели, био неки председник Месне заједнице. Ко је ту командовао, откуд ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, председник Месне заједнице, немојте, причате све оно што, што не треба, само не оно што треба. Ви сте били војник и Вама треба неко да каже, војничке Стевановић Драгане, Ви сте од данас на стражи.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Мени је то била формација, то је било више на некој бази.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ћеш ти бити јутрос, а овај ће бити послеподне, а у току ноћи ће доћи трећи и тако даље. Ко Вам је то рекао, мајка му стара?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Откуд знам, Радоје Лакић, да ли је Драган Машановић, да ли је, не знам ти ја ко, шта. Да кажем да ми је тај рекао, не могу то рећи, јер се не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта се дешава, шта Ви уочавате за време смене Ваше страже? Били сте више сати, па онда да ли има нешто да се дешава ту

у Дому, поред Дома? Долази ли неко да вас контролише, долази ли неко да се интересује да види ко је то тамо затворен, да ли неко улази тамо у тај Дом?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја када сам био са тим Јурошевићем, ја сам био иза вамо, значи сале, са неке бочне стране. Са те предње стране, у току дана, значи, док ја нисам био присутан ту, направио је неко тај пољски WC и воду ту у салу увео. Ко је то долазио, долазили су, шта ја знам, ти што не бих знао никога ко дође, шарена униформа, намазан, ово, оно, ти не знаш ко је тај, нисам га смео питати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када они дођу, шта раде?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ништа, ми смо били вани, шта они раде, нису они, шта ја знам, док сам ја био, то неко малтретирање није било доле, што се тиче тих затвореника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд знате да није било?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, није, чуло би се то, био сам ту, док сам ја био, док сам ја, значи био у мојој смени се то није дешавало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ови затвореници можда певали?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Како мислите певали?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, певали неке песме?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, то ја, док сам ја био, нису певали. Да ли их је ко терао када мене нема, док ја нисам био, значи, нисам ја био надлежан, нити сам био неки командант доле, значи, да ли их је неко терао да певају песме. Ја знам, чуо сам уствари да су певали када су дошли, оно, када су их водили, да су певали песме, да ли их је неко то малтретирао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам Вас разумео добро, када су дошли, пошли, како, када су певали?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Када су доведени ту, да их је тај натерао ко их је довезао, шта ја знам, да певају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко их је довезао?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Откуд ја знам ко их је довезао, када нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате када су доведени да су певали песме, ко Вам то каже, неко вероватно ко је био ту?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, народ, то се чуло, народ у селу прича, пева неко доле, каже, када су дошли, певали су ти, неко их је натерао да певају, а не знам ја ко их је довезао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте знали, 2007. године ко их је довезао.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја знао ко их је довезао? Боже сачувај. Де ми прочитајте ту изјаву. Да сам знао ко их је довезао? То никада, ни у једној изјави нисам могао знати, нити сам тако рекао, него сам рекао да је онај ко

их је довезао, он зна и ко их је довезао и одакле их је довезао и где их је одвезао. То сам можда рекао, а да знам ко их је довезао, немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте се Ви интересовали ко је то унутра?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја сам једном, нисам се интересовао, ја знам да су ту били и да нам је речено да ће бити ти на овој, како се зове, да иду на размену. И у тој једној, значи, по дану, да ли је то био други дан, немам појма, вероватно други дан, како ће бити, када је дошла храна, поделио сам храну, то ја када сам видео те људе доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте поделили храну?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, на прозору, хлеб и овај, конзерве доле, овим људима у сали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је прозор.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: На мердевине доле, овај, па ми додаје овај, ставим гајбу горе, па додајем доле хлеб и конзерве и они деле унутра, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А што на мердевине?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, прозор, висок прозор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Висок прозор?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу била врата?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Јесу била врата, али нисам улазио унутра у салу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што тамо није давана храна?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, тако се делила, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао да се храна дели кроз прозор?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, ко ће, па нисам ја имао кључ од врата, разумете. Па, кључ од врата нисам ја имао да уђем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је имао?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Немам појма, немам појма ја ко је имао кључ. Неко од те команде ко је био, вероватно је имао кључ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И како, овај, та подела хране изгледа, шта радите Ви?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да дам хлеб доле и конзерву, конзерва је била на двојицу, гулаш је био и хлеб ваљда на.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да додате или морате да баците?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да, овако сам бацао, због висине овако, колика је била, можда два и по метра, одозго ја додам, онај ко је био ту, он дели даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико пута сте Ви поделили ту храну?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја мислим једном, тај један дан да сам поделио ту храну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли колико је пута у току 24 сата долазила храна?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли, одакле је храна долазила, ко је?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, из Зворника, из штаба, одакле је долазила, не знам, из ТО.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд Вама?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Довезао неко са комбијем, довезао храну ту и да нам поделити тим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли довози неко кога Ви знате, неко ко је вама довозио храну?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не то, судија, стварно не сећам се, стварно ми је непознат ко је довозио храну, не знам те људе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је вама довозио храну када сте били горе на положају?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, то је из села, на положај када смо, то су људи из села доносили храну. Нисмо ми имали снабдевање из бригаде или шта ја знам, није ни била бригада формирана колико се ја сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ови други које смо саслушавали, не говоре да су вама мештани из села спремали храну, него.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: На почетку, на почетку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, како је после?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: После смо имали, сваки батаљон је имао своју кухињу, сваки батаљон је имао своју кухињу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, док није био батаљон, како сте?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ово, када смо били у Кисељаку, прво је народ тај из Кисељака у Дому су нам правили храну и довлачили нам горе на линију, ти сељаци из Кисељака.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како је овде код Дома?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Код Дома? Па, то је било два дана, то је комби довезао храну, а одакле довезе, немам појма, неко је само, хоћеш поделити, хоћеш поделити, ето, то што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли да је долазила из штаба, из ког штаба, одакле?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, из Зворника, одакле ће доћи, неће доћи из Загреба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био штаб?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Немам појма где је био штаб, у «Алхосу», где је био, у «Стандарду», не знам ни ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ту било приче то да неко страда код Дома смртно, неки лешеве, помињу се од других сведока, јесте Ви видели?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја то, друже судија, нисам видео, значи не могу да причам, господине, не друже, свеједно је, нисам то видео да Вам кажем, није суд рекла-казала, значи ја што сам видео, то могу да кажем, а што нисам видео, не морам ни да кажем. Значи, нисам ја видео то уопште. Чула се прича да је то била та, као што је рекла госпођа, тројица или четворица, не знам ја, то се сада прича, а то ја нисам видео, значи то није за суд ништа, то није меродавно. Ја што сам видео, могу да кажем, а што нисам видео, не могу да тврдим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте делили храну, овај, можете да кажете, колико је то људи тамо било и јесу ли то мушкарци, жене, цивили, војници, ко је био унутра?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, мушкарци, већином мушкарци су били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу били у цивилном или војном оделу?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Цивилном оделу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли, одакле су они?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: У тој, док смо били, док сам делио храну тај дан, познао сам пар људи сам познао ту, значи који су са мном радили у «Глиници» или у школу који су са мном ишли, значи била је то и, са мном што је радио, био је из Клисе, значи човек из Клисе је био, из Ђулића, тако то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате те које сте познавали, њихових имена?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, знам да сам том храну делио, да ми је био сменовођа, Топаловић Изет, да је он то даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Топаловић?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Топаловић Изет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се још некога можда?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, не сећам се, то је била једна маса доле, разумете, гужва у тој сали, колико је можда било, 300, 400, 500, не знам ја колика је бројка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте само мало, ја Вас ништа не чујем.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Када људи седе доле, не можеш ти да ти познаш, овај је био најближи када сам му делио храну, то и онда сам га познао, тога Топаловића и њему сам додавао хлеб и он је делио даље хлеб и те конзерве.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он Вас препознао?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте се јавили један другоме?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, јесмо, како се нећу јавити, до јуче смо радили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте неку и коју реч, ако се сећате, шта сте разменили, да ли Вас је питао нешто, до када ће бити ту, која је даља судбина или?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, није, ја сам њега питао, одакле ви ту, шта то би и тако, тих неких пар речи смо разменили и то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да објасните сада око тога, када престаје више то стражарење код Дома, како се то дешава? Јесте Ви још на стражи па Вам неко каже, да не треба више да долазите ту или?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, дође смена, на пример, ако сам ја био са тим Јурошевићем, онда дођу тако друга двојица па ме замене, ја сам слободан за тај дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, када сте коначно прекинули то стражарење код Дома, како је до тога дошло?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, дошло је, био сам та смена, на пример, то је било по ноћи и отишао сам кући, једна група људи са којима сам се ја дружио, значи, од Брањева, од Куле, дошао је тај да треба помоћ Кисељаку, нисам хтео да идем дому, него негде можда око 12 сати смо можда отишли, можда пола један, не знам тачно, у Кисељак. Горе смо се јавили не знам коме, да ли је био Марковић Обрен или неки други, у Кисељаку и распоредили нас горе у Петровиће неке, заселак Петровићи се зове, тај дан или негде можда дванаест, један, пола два је то било када смо ми отишли, та јединица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ови у Дому су остали и даље у Дому?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И када сазнајете Ви да њих више нема?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ми када смо горе били, то ћу Вc можда слагати, четири или пет дана, можда и седам да смо ми били на том Петровићи ти, гробље горе. Када смо дошли, није било тих људи доле из Дома.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта кажу?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Шта кажу? Отишли на размену, тако се прича.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Док сте Ви били на стражи, да ли се чула негде ту код Дома пуцњава?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Није, док сам ја био, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За време док сте Ви били на стражи, да ли је долазио неко од мештана ту да види, ко је ту унутра?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, да, па скупљао се народ, нормално да се скупљао тамо око Дома и то, центар је то доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу они одобравали што су они ту или негодовали или?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ма нису, како одобравали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта су причали, шта говоре?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, било је то, продавница, једна друга продавница, центар, маса света, то је почетак рата, то је, на пример, једно страшно дело, претпоставка, да је наш народ, они су, када су довежени, значи нисам био. Да ли сам дошао други дан, да ли су нас позвали ти када, значи не могу тачно да се сетим. Знам да је наш народ доле и сада не могу да кажем да ли су они имали храну први дан уопште, значи да ли су имали да једу први дан, то не знам. Да је наш народ тражио да скупи храну по селу, да се нахране ти људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд они сада знају да њима није дата храна? Мештани како знају да ови нису добили храну, како?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, како не знаш.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, не, да ли са вама разговарају, па питају вас.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, да, да ли им је ко довезао храну, није нико, нормално, ти који су били ту, није им нико довезао храну. Па не знам ко је онда отишао од те, да ли је отишао Драган тај Машановић, да ли је, ко је отишао горе и где је отишао, ја не знам, али је отишао, углавном, да ли је та дошла, када је дошла храна, да је после долазила храна. Док нису добили тај први дан, можда други дан, можда су други дан добили, не знам у која доба, добили су ту храну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Машановић је у том смислу отишао некуда да интервенише за храну?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, нормално да се нахрани народ, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се још неко интересовао од тих мештана што би био у власти села, председник Месне заједнице и њему слични, откуд ти људи ту и тако?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, добро, то се онако, интерна прича, нормално, баш, откуд ти људи, ко их је довезао ту, разумеш, зашто, али коме се то, то нико није имао званичну информацију ни шта је то, ни где, ни ко ће то, шта је то, ко је то довезао, питај господа бога, ко је то организовао и то све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико су те куће мештана удаљене од Дома?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, то је задружни дом, Дом културе, значи около има једна кафана, продавница, двије, имаш кућу од те, прекопута кућа, значи имаш кућа, то је насеље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Продавнице, кафана, да ли су тада радили?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја мислим да кафане, не верујем да су радиле, не знам тачно, мислим да је било забрањено да раде кафане.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А продавнице?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Продавнице су радиле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кретање по селу, да ли је било нормално или?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Било је нормално. Како мислите, чије кретање?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту код Дома, да ли је био неки полицијски пункт?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја мислим да је био, да је био ту негде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У односу на Дом, колико је био удаљен тај полицијски пункт?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Педесет метара можда, шездесет, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На том пункту, да ли је било полицајаца у сменама нон-стоп или?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, вероватно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ти полицајци у плавим оделима или?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: У плавим, плава ова полиција.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Наоружани?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, да ли су носили пушке, не знам, али имали су пиштоље, нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то била нека локална полиција или та из Зворника или каква, имате ли та сазнања?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: ТО, резервни састав полиције, да, резервни састав полиције, не знам, тако је то било, ја мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И после када се то све завршило, прича око тога, ко је, где је и који је број ту био, разговарано, па онда после евентуално поређено са 1995. годином пошто је поново било, када је било више, када је било мање, која је судбина првих, која је судбина других, јесте нешто око тога касније имали нека сазнања?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја о томе нисам хтео ни да разговарам, друже судија, није ме то занимало. Ја знам где сам био ја, када је била исто та Сребреница, ја сам био рањен на Баљковици горе баш, обезбеђивали смо то село, на Баљковици, када се пробијала она група од овог, како се зове, Сребренице. Ту сам био рањен негде око можда десет сати, па сам био у болници. Која група, колико је било, ко је то обезбеђивао, немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте питали можда командира Машановића шта би са овима из Дома, куд одоше?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он причао неке друге, па тај други Вама пренео?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја прво не знам да је он и био, он је био командир вода, да је он био неки доле, тај, како се зове, тај командир тог обезбеђења целог, ја то немам појма. Знам да је био командир вода када смо били на Баљковици, оно када смо били на Баљковици, пре него што су они ту дошли. Командир вода је био, то је био Машановић, тамо заселак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте Ви били на стражи, да ли су долазила нека униформисана лица у посету, у обилазак, контролу?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То је било море ових цивила, шта ја знам и долазио неко да, нормално да је долазио од тих што је долазио, али нисам био тај, ни да идем да их видим ја уопште, јер сам се и ја плашио њих. Јер, ми смо горе имали један инцидент на Баљковици горе, да ли је Нишки или је Пиварски, хтели су да убију овог Јурошевића што је био овде. Они су били паравојне формације које су, под чијом су контролом биле, немам појма, који су, имали смо страх од њих и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте га видели доле код Дома?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не, не, нисам га видео, тог, како се зове, Пиварског или нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте видели Нишког?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Нисам, можда је долазио, али ја га нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли видели неког другог кога познајете по надимку или можда по имену и презимену?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Када смо се припремали да идемо у Кисељак, видео сам Целата, њега нисам знао, него сам чуо тај надимак Целат, њега сам видео и групу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то Целат неки, овај, из, родом из Босне или, знате ли одакле је?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Целат, ја знам само надимак, да му је Целат, а одакле је родом, немам појма, негде је горе од Зворника, а из ког села, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли је још неко са њим долазио, да ли знате по имену, надимку?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не, да ли је неко долазио, ја кажем, кога сам, ја њега нисам знао, значи у оној причи, ми смо вамо, прекопута сале на асфалту и улази аутобус тамо, та група је код сале, то је та група војника, у униформама, не можеш га ни познати, можеш само познати онога кога знаш, претпоставка, али, чујем тамо Целат, галами нешто тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он када дође, шта ради ту, да ли одлази код некога ту у Дому?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја то, ја не знам шта Ви хоћете поставити питање. Ја што сам видео, то сам видео, значи, нисам са њим разговарао уопште, значи са тим Целатом, нисам разговарао. Видео сам га са можда тридесет метара и група војника у униформама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са њим или?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да, група та испред тамо и на ћошку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ваши или су неки који су дошли са њим, неке које не познајете?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Са њим што су дошли, са њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су ти обучени, у војничке униформе?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Оне шарене, маскирне униформе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Маскирне?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је имао неко оне беле опасаче, да ли је таквих било?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То се не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оно да би била војна полиција, у том смислу?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То се не сећам, судија. Нисам ни хтео да обраћам пажњу тамо, није ме то занимало уопште шта раде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чиме они дођу?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Возилима дођу, колима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Цивилна возила, војна возила?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Цивилна возила мислим да су била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате можда, нека од тих возила по марки, боји или тако?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не сећам се, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је он то дошао са том групом од тридесет људи, Целат, у односу на тај период када су ови људи боравили у Дому?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је у односу на тих неколико дана док су људи у Дому, на почетку, на крају Вашег боравка, када?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја сам га видео само тај дан када смо ми ишли горе у Кисељак, тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Кисељак када одлазите?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да, а да ли је долазио прије, чуо сам да је долазио, а ја га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања? Одбрана, немате? Питања? Изволите.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добар дан, ја сам Бранко Поповић, имам само пар питања да неке ствари рашчистимо. Пре преузимања дужности чувања Дома, Ваша јединица где је била?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Како мислите, пре избијања сукоба уопште?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је била на некој дужности?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Били смо отерани на Брањево, чували смо, обезбеђивали смо мост доле.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Обезбеђивали сте мост?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: И где сте се вратили после Брањева, где сте отишли?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Док смо били на Брањевоу.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, који период, ја после то не могу да, Ви вероватно знате.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Пре чувања Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре чувања Дома је и 1991. и 1990. година, и март, када?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дана пре Дома сте били и где, мало хронолошки да видимо.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, то се не могу сетити, да имам књигу овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако не можете, реците, када сте, то били на Брањеву?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Били смо на Брањеву до, када смо отишли на Баљковицу, значи прва наша та интервенција је била да идемо горе Делиће, Баљковица, да обезбеђујемо тај део, шта је, како се зове горе.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли знате, када је то било?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Датум?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не могу се сетити датума.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не можете се сетити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, у односу на долазак Ваш да чувате људе у Пилицы, колико је то било пре, то је питање?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Можда десет дана, можда петнаест, откуд знам, не могу се сетити тога, пре.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Одакле сте отишли на извршење тог задатка?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Чеге, обезбеђење Дома?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Када смо се вратили, значи долазимо са Баљковице, слободни смо, а да ли је то био, да ли «Стандард», да ли «Алхос», не знам, шта је било, где је било, не могу се сетити. Дошли смо ту, па су нас послали, били смо десет дана горе, колико смо били, па кући колико имаш дана, не знам ни ја, пет, шест дана, па ту и када смо били кући, значи слободни, тај наш вод је био, чета да ли је била, не знам ни ја шта је, слободна, дошао је неко од тих курира, да ли из ТО, да ли, одакле, не знам ја ко је доле био, углавном, дошао је курир и обавестио нас да морамо доћи доле.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро. А кажите ми, када сте ишли на Баљковицу на обезбеђење, чиме сте одвежени? Јесте ишли пешке или вас је нешто одвезло?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Нисмо, ја мислим да смо, да смо довезени до горе до Каракаја са аутобусом, да је аутобус дошао, али смо, ја мислим, до Китовница, ја мислим да смо пешке прошли нешто горе до тих.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Пешке?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: А одакле сте добијали храну док сте били у Баљковици?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Од мештана тих из Баљковице.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ништа од војске?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, не знам ја да ли је долазило, можда је долазила војска, довлачила нам, углавном нисмо ми, ми смо били значи испомоћ њима ту.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: А да ли Вам се неко обратио када вам је дао задатак да идете на обезбеђење Баљковице, неко од официра у «Стандарду» или у «Алхосу»; како Ви кажете? Ко вам је дао задатак?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, ја се не сећам ни ко је био тада командант.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не сећате се?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: А да ли знате када је формирана Зворничка бригада? Не знате? Ништа више.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Датум не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам чула одговор, пошто сте Ви одговорили на своје питање.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам, не знам када је формирана бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте после овога, а колико после, рекли сте малопре.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Чеге после?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После овог догађаја у Пилици, кажете, тада није била формирана бригада. А да ли знате када је формирана, пита Вас оптужени, у односу на то, после колико?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам питао, рекао је да не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сада питам, пошто сте рекли, немате више питања, сада ја питам.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: После колико? Можда после месец дана, можда двадесет дана, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нека питања?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, немам више питања, пошто каже да се не сећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада смо га питали, да га подсетимо, да видимо чеге се сећа. Како знате да је можда после месец дана, да ли имате неки догађај који везујете за то формирање бригаде или сте чули или сте и Ви били после припадник бригаде?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, нормално да сам био припадник бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви постали припадник бригаде?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, имате податке, ако Вас то занима, имате податке, узмете моју војну књижицу, када сам формиран, када сам расформиран, све то тамо стоји, ја се тога уопште не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде сведок и одговарате док сте у суду на питање суда.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: И ја одговарам тако. Да ли имате податке, госпођо горе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, ја Вас питам да ли можете да нам кажете.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, лепо сам Вам рекао да не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико у односу, након овог Дома културе у Пилици, пошто сте отишли после, кажете, у Кисељак и колико после сте постали припадник бригаде?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, можда после петнаест дана, можда после двадесет дана, не знам ја датуме да памтим датуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, у то време била је ТО.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, и када, када престаје да буде ТО, онда шта је после?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Онда смо Зворничка бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у оквиру те бригаде, да ли сте Ви припадали неком батаљону?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: А, па јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којем, да ли је имао број батаљон?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Јесте, ја мислим Први батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први батаљон?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама био командант батаљона?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Стево Петровић ја мислим да је био командант батаљона, Стево Петровић, па да ли је био заменик Обрен Марковић, после Милан Станојевић, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисам схватила, који је Ваш задатак? Кажете, курир ТО, то сте рекли, курир ТО је дошао, не знате који је. Колико их је било, да ли знате уопште неке, па не знате који је дошао или не знате ниједног, да Вам каже да идете на задатак да чувате неке људе?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Није то курир, војни курир који је регистрован, то је ТО. Значи, у том ТО ко је био, то знам, да ли је то био Кризни штаб, шта је био, ко је то био, ја немам појма. Може он да каже,

идеш, био је месне канцеларије, је био, ја мислим Мило, како се зове, како се презива, не знам, Мило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Курир из Пилице или курир из неког другог места?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Из те, како се зове, месне канцеларије те доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Пилици?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошао код Вас кући?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су били, Ви сте из Пилице, колико их је били, да ли само један?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Шта ја знам колико их је било, у ТО ко је био, ту нисам ни долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не знате који курир, добро. А како то када идете кући, када идете после за Кисељак, пре него што су ови људи одведени, како то долази до тога да идете, да ли опет, ко Вас је то обавестио, неки телеграм, шта сте рекли?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не телеграм, телеграм је дошао, ко је био доле, да ли је био Радоје Лакић, да ли је био Васиљевић неки, да ли је био то, значи ваљда суд чињенично стање признаје, а не рекла-казала. Ја не могу сада да кажем да је тај био, било је њих шест можда, Васиљевић, тај, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, како одлазите у Кисељак?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас обавештава да треба да идете, ко Вам даје задатак?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Исто курир дође, тај курир дође и каже, тај вод, на пример, ко је био, да ли је тај Перић Славко био, тај командир вода, ко је био, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет курир из ТО или неко други?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, курир из ТО, то је можда било два, три курира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: И сада дође и каже, треба помоћ горе на том месту и сада једна група из те јединице иде са том јединицом, разумеш. Ко је био командир, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, још увек су људи затворени.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви не присуствујете крају њиховог боравка, је ли тако?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, у ТО у Пилици је био Синиша Ћирковић. Ко је био тај човек?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Како мислите ко је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био по занимању, шта је радио?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Откуд знам, био је у болници нешто радио, неки техничар ја мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а поменусте после, односно и у истрази кажете, командир Вам је био, да ли Машан, да ли Васиљевић, да ли Радоје Лакић, а Ви сте били у оквиру ТО Пилица.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ме сада интересује, однос тог Синише Ћирковића који је у ТО, како Ви кажете, са Машаном, Лакићем, Васиљевићем?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту већи од њих четворице?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па то преклапање ТО, Кризног штаба, ко је ту имао већу надлежност, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај претходни сведок да је Синиша био из СДС, као председник СДС.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама то познато?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, могуће да је био, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Како мислите из СДС?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Српска демократска странка, СДС скраћено.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Дико, ја Вас питам, да ли то знате.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Избори су били после рата, ми смо имали само референдум, српски народ, муслимански народ и хрватски народ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас само питам.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја само одговарам Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја проваравам да ли Ви знате исто што и тај сведок или то можда није тачно или не знате, ето то.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Тај сведок лупета. Избори су били после рата, па су се направиле те партије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како лупета, господин Грујић каже да је био председник СДС; како лупета?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Можда је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: За мене је био, ако је био, био је, па он ако зна да је био, онда је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви кажете да знате да није био СДС, па зато питам.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ко да није био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СДС.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Брано?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, СДС да није тада био, него је после рата.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То је био покрет, није то била партија, покрет српски, имали смо референдум, хоћемо да живимо у Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам Вам малопре, полако само, немојте се љутити.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не љутим се уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Замислите када би ми овде, 150 сведока тако се са њима љутили.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не љутим се, немам разлога да се љутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, унапред да Вам кажем, немојте се љутити. Значи, овако, рекли сте малопре да не знате ко је те људе довео ту, јер нисте били ту. Када сам Вам ја предочила да сте у истрази о томе рекли, Ви сте рекли, не. Е ја ћу Вам сада прочитати део Вашег исказа у коме то говорите. Овако, кажете овако: «Нисам био тај дан када су их довели, нисам био на лицу места, нама је дошао тај курир, да ли из Месне заједнице, да ли из ТО, да би ми вршили обезбеђење. Та група је већ била у сали». Па Вас пита истражни судија, «где сте Ви били, где сте стајали», Ви кажете, «ја сам био два, три дана, по шест или по четири сата, речено нам је да чувамо те људе, да има десет хиљада Срба заробљених у Тузли на стадиону и да ће ићи на размену».

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Е да, то је било речено, то сам заборавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Прича, није то рекао мени нико званично, да је дошао да ми каже, него прича, десет хиљада Срба је заробљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Речено је нама.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: На стадиону у Тузли, да су ту, да ће ићи на размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, «речено је нама», значи то да би било речено, мора неко то да каже.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па, нико ми од званичника то није рекао, значи то сада ми причамо, каже, питање што пита господин судија, откуда ти људи ту. И ја сам се питао шта ће ти људи ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам судија, а он је тужилац, али добро.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже то неко тамо?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: И сада, у тој нашој причи, та прича, да ли је то информација права или дезинформација, нисам ја експерт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Каже, да се ти људи обезбеде, да ће ићи на размену. Ето то стоји у изјави и то стојим иза тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Е сада даље, кажете овако, пита Вас судија, «били су и ту неки из неких других јединица који нису локални», то што сте Ви рекли, «негде са стране дошли». Па Вас пита судија, «да ли са њима заједно обезбеђујете тај Дом»?.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви кажете «Не, ти су довели те људе, нисмо ми то довели»?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па да и шта је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саслушајте ме. «Правојне јединице су довеле те људе нама у село»?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте онда рекли «Тукли су нас доле мештане било којег села, то су ти неки Пиварски, Нишки, они су те људе довели да се то чува»?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па да и шта сам данас рекао, контра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас сте на питање ко је довезао људе, рекли да не знате?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ма не знам ја да их је довезао Пиварски и тај Нишки ја само причам оно у буквалу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли у истрази, како сте то сазнали да су их они довели?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ко ће их довести, нису дошли сами аутобусом за пола 12 за Бијељину, како су могли доћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте ту очигледно, ако сте данас причали оно што је било, рекли сте нисте ту присутни кад су ти људи доведени?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на ове затворенике како сазнајете да су их довели ови? Да ли Вам је неко рекао?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Овде од народа то доле дошли су ти непознати људи довели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па не морам ја то сад, нисам ја писац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас зато питам, морамо да разјаснимо?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па добро, то сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ако нисте присутни кад је неко доведен, а кажете довео их тај и тај, ко Вам је то, од кога то сазнајете, то је логично питање? Од народа?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Рекла ми стрина Милица, ми рекла!

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стрина Милица Вам је рекла?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да, тако ми је рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате некога од стражара да је био присутан кад су они доведени?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Како мислите од стражара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од стражара да је неко био присутан кад су ти људи доведени, Ви сте од куће дошли, да ли ви знате некога да је био присутан кад су ти људи доведени? Ко их је прихватио ту?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ови из ТО доле то што су били, ти су људи њих морали прихватити, ја нисам био ту да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па који су то, јесу ли то исто из ТО Пилице само неки други вод или шта?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па вјероватно ти који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било више водова?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па било је неких, откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сви заједно дошли, је ли тако?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не, не, вод наш који је дошао из Бајковице, значи један или два вода што смо били горе, били смо слободни. Ко је те прихватио, који вод, то немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате да их је онда ТО прихватила?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па није стрина. Ко ће их приватити, неко је ту био, та служба је постојала ту, који вод, који је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам вас зато што имам и следеће питање, овај Машановић каже да је војна полиција ту била кад су људи дошли?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То питајте Машановића, ја нисам видео војну полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас питам јесте ли видели неку војну полицију?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја нисам, кад сам ја дошао није била војна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже један стражар из каракајске чете тамо у Техничко школском центру Видовић који је пратио те људе у Пилицу каже «Дочекао нас је Пиварски»?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ето видиш да је био Пиварски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па вас питам, Ви кажете Пиварски и Нишки су били ту, па Вас питам по неким исказима које вам је неко рекао јер Ви нисте били ту?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви некад видели тог Пиварског и Нишког за време та три дана?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја њих нисам видио, значи ја сам само кад смо пошли горе у групи тој што тамо галами чуо за Целата чак и њега и не знам му лик можда и овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте на 30 метара сте видели?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да, тако нешто, а Пиварског и Нишког док смо били горе на Баљковици кад је било то обезбеђење Делића Баљковице то је било можда 10 дана прије него што ће он доћи, 7, није битно, ја не могу сад датуме повезати. Та господа је, то су те паравојне јединице Жућо и ти кога смо се и ми плашили. Они су хтели да убију овог човека што је сведочио овде прије мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекао нам је.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па смо га једва спасили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то била јединица тај Пиварски, Нишки, које помињете и ви?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Како која јединица, нису они јединица, па то је дошле паравојне формације откуд ја знам који је то и одакле су дошли, нисам ја њима правио програм шта ће да раде и да сам их ја звао па да знам то питање, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро, хвала. А да ли знате неког Готовац Драгана?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је он био у то време, да ли је тад био војно ангажован?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам да ли је био тада војно ангажован, знам да је после био на бацачима горе на, ја мислим да је био на бацачима нешто у батаљону нашем једном време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Машановић да му је он био командант?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ако каже Машановић он зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама Машановић био надређен?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Мени није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Није никад био надређен. Био сам у ТО и дођи да чуваш, ја сам чувао своја три сата, одем кући и нисам тамо ни улазио и није ме занимало то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Везано за ону храну и за поделу хране да ли сте Ви нешто ургирали да се та храна донесе тим људима или само ови мештани, како је до тога дошло?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То је била прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да нису гладовали, да нису имали храну?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Значи, била је та прича што смо почели причати да то иде на размену, овако, онако, то је било топло па им је неко отворио прозор, дао воду и шта ја знам и нису имали да једу и мештани Пилице, значи није војска него жене, бабе у продавници «смеш ли ти мени» имам надимак «Цоњо», «смеш ли ти подели њима храну».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цоњо?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да. И рекао сам смије, што не смије, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву сте слику видели кад сте горе ту храну одозго бацали?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па страшну слику, какву ћу видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите нам, шта Вас асоцира да кажете да је слика страшна?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па страшна, до јуче тог човека који је био мој смјеновођа видим га доле пију воду из не знам флаша неких и шта ја знам, катастрофа, топло је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Топло унутра, је ли?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај WC, помињали сте неки WC који је био у дворишту, кад је то, да ли је то било од почетка или је то накнадно прављено?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То нису они били месец дана, ја мислим да је то направљено, не знам ја ко га је правио, значи нисам био то да ли су они то направили први дан или други дан, ја мислим да је други дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас питам? Како је дошло до тога да се то направи, да ли је то неко наредио или?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па вероватно исти доле, како се зову ти што су били, сад ја кажем Машановић, можда ми је Јурошевић био командир, можда ми је он био командир, ја то стварно не знам. Машановић ми није био сигурно, то знам. Био је Радивоје Лакић, био је тај неки Васиљевић, ко је то наредио да се направи то не знам, да ли је Машан отишао да се довлачи храна, то јесте на наше инсистирање баш оног народа доле, да се довуче храна да се народ нахрани. Да ли је отишао Машан, коме је отишао ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Ви знате о том одласку Машановом, где он то иде, ко је то надлежан да ту рецимо обезбеди храну или WC или боље услове?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ТО у Зворнику, ваљда ко ће бити надлежан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био главни за ТО у Зворнику?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро. Бранка Грујића сте поменули у једном контексту, кажете «Зна он ко је возио храну». Зашто би он то знао, шта је он био тада?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ваљда, ја сад не знам, нисте ме можда добро схватили, можда Брано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро сам схватила, тим речима сте рекли, па Вас питам само да ми мало појасните? Како зна Брано Грујић ко је возио храну заробљеницима?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па Брано Грујић је био ваљда председник Општине, шта ја знам шта је био на почетку рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за неког Бошка из Каракаја?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Бошка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, погинуо на Снагову после у рату, Стојановић неки Бошко?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за неког Пипу?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Јесам, Пипа доле из Главичица, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Главичица? Да ли има неке везе он са бораваком неких људи у Пилици да сте видели или чули? Значи, само да Вам објасним пошто кажете Ви сте лаик, значи и посредна сазнања и непосредна су такође предмет оцене суда, значи и што сте видели и што сте чули? Значи, за тог Пипу, пошто га знате из Главичица да ли сте га видели и ако нисте да ли сте чули да је ту долазио?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Чуо сам да је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога и у ком својству и како је долазио?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ту у центар дође, тај од кога сам чуо у тој причи, у општој причи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта су причали за њега?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Шта ће причати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује ме боравак људи затвараних ту у Дому културе, да ли су нешто везано за то причали за Пипу?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Са мнош није нико причао о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта долазио Пипа и шта каже?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па долазио онако испред сале тамо, тако се причало, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да је он правио неки списак тих људи кад су напуштали?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ја нисам био ту, не знам. Нисам био ту, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам да нисте били, питам Вас јесте ли чули да је правио списак Пипа људи заробљених кад су излазили и напуштали Дом културе Пилица то Вас питам?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То сам чуо јутрос од Јурошевића, овај што је био, да је тај Пипа правио списак, то сам чуо сад кад смо ишли за Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Целат којој је он припадао јединици, кажете видели сте га са групом од 30 војника у шареним тим униформама?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам ја којој јединици је припадао он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Целат из Пилице?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ма јој, Целат је од Зворника горе, али не знам којој јединици припада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли је и он био у униформи?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па откуд он у Пилици кад ви кажете ТО Пилица ту чува?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ја не знам шта Ви покушавате ту да Вам одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не покушавам.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ја сам Вам лепо рекао да су те паравојне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покушавам да од Вас добијем сазнања јер сте Ви ту били па Вас питам?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па вјероватно је тај Целат био у тој паравојној формацији, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У паравојној? Добро.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Није био из Пилице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте ви неке људе с неким црним капама ту, кажете неки намазани, неки Радинко Николић каже неки намазани, маскирани каже долазили?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па имали су те капе, шта ја знам, прорезане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су те капе биле?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па то да глуме неки страх па се намаже мало капе, рукавице, оне одсечене, они беже од њих пошто сам био овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како одсечене рукавице?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па нормално глуми Аркана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А капе имају шта, прорезе?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па нормално, како ће онда ако нема прореза, па за очи прорез.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Капа не треба да има прорезе, маска треба да има прорез?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па овако има оно навуче капу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је капа као маска само с прорезима? Кад сте те људе видели?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па то у тој маси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То са тим Целатом?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви чули за судбину тих људи, шта се њима десило?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па чуло се то, сви су то после чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, реците ми кад је то после?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ја сам чуо прије 2 године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Прије 2, 3 године, 5 година сам чуо да су отишли негде, не знам где су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па чуо сам то, после та прича нормално, чим је истрага овако да су ти људи отишли негде, да су отишли у Каракај, кланица нека била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тад нисте чули?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Кад сам чуо тад кад нисам био то, нико се нормалан са тим не хвали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кад сте се вратили после 7 дана из Кисељака?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не, не, кажу отишли на размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Тако је прича била да су отишли на размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после кад кажете постаје та бригада после 15 дана, месец дана, не знате тачно, ко је онда главни командант војске у Зворнику?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Команданта бригаде се не сећам, ја знам команданта батаљона да је био Стево Петровић. Да ли је био тај како се зове Марко Павловић, тако нешто можда, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чеге командант?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Бригаде или је био Петковић, не знам тачно ко је био командант бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај Марко Павловић, шта о њему знате, шта сте чули и да ли сте упознали тог човека?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Тог човека можда сам једном кад смо негде ишли горе исто према Ораховцу можда сам га видео једном као команданта бригаде а ко је он појма немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали али га нисте познавали да је то тај Марко Павловић?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Иде наш вод, горе смо ишли на Ораховац, Црни Врх нешто смо одрађивали и дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте полако, само у односу на Дом.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Кад је формирана бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на Дом ми говорите, пре или после Дома?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: И дође командант бригаде с обезбеђењем, каже то је командант бригаде Марко Павловић, а нисам га ја знао ни лично ни нисам га после виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Црном Врху, је ли?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја мислим Ораховац, Црни Врх ту смо негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете то кад је Машан ишао тамо нешто да ургира па да ли питате Ви њега да ли си ургирао, шта, како?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Није Машан мени, шта сам му ја био доле да он мени се изјашњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте Вама нико није командир, па пошто сте сви једнаки рекли сте у истрази «Што се мене тиче Машан није био командант, били смо исто војници»?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Он је био исто, не знам како је он уопште био ту, донео је неку близу кад смо се облачили оно у Бијељини, он нашао неку блузу са чиновима па глумио неког тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд то да он иде ако је обичан војник?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ето био је он командир тог неког вода тамо тог како се зове Машановића, то сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А вода? И добро врати се он тамо где је био, да ли каже шта је урадио, нешто ургирао било за воду, за храну, за WC, за нешто?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па нисам био тамо, значи колико је дана било, ја и не знам колико су дана били, значи није Машан долазио мени да каже, значи знам да је дошао рано, ето то знам. Ће је ишао, ће је тражио не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, одговор је не знате?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тако одговорите. Јесте ли чули за неког Жућу, за неког Сплићу? Ко су ти људи, јесте ли упознали те људе?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Нисам упознао само сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и шта?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па чуо сам да је била, да су они вршили паравојна та формација која је малтретирала сво становништво Зворника и српско и муслиманско то и да је, ја мислим да је начелник Општине био Брано Грујић, да је неко звао, да је дошла нека специјална јединица и њих похапсила, из приче ја то, да ли је то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да их похапси?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули да су долазили за та три дана у Пилицу у Дом кад су били заробљеници?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па да ли су долазили, ја кажем у тој маси која је била значи, можда су долазили а можда нису долазили, не могу ја рећи да је он долазио ако нисам видео, у причи сам само за Целата чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули некад да су ти људи преостали преживели у Дому културе Пилица убијени у Гериној кланици тог истог дана?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То сам чуо касније скроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад касније?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Можда 1995., 1994. или 1995. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време рата, је ли?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Или после рата, не могу да се сетим то, у причи сам, откуд сам знао кад званично је било, званично ова прича да је била вршена размена и ко сам ја био да мени неко каже где су они отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули сте је ли тако? И шта сте чули ко је те људе убио

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То не знам ко је убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте те људе чували, је ли тако?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је Ваш задатак био?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да обезбедимо то место ту да их сачувамо да их народ не дира и да они не побегну из сале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли их сачували?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Док смо били доле у Пилици нико их није дирао, значи док смо обезбеђивали то, значи нико их није малтретирао од мештана ни од тих кад дођу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро чујете ви 1994., 1995. да су ти људи убијени, питасте ли ви ове што су били стражари, Ваше колеге у смени кад су одвежени ко је одвео те људе?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ето одвели су их, зна се ко их је одвео, те јединице те паравојне. Нису их одвели стражари ови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ипак сте причали ко их је одвео, је ли? Шта су Вам причали ко их је одвео?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не сећам се ја то ко их је одвео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Добро.

Члан већа-судија ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У истрази сте рекли да су приликом довожења тих заробљених људи неки били убијени јер нису хтели да уђу у Дом?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не, па то је та тројица, четворица што каже она да су убијени одмах, то значи.

Члан већа-судија ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Касније? Ја Вас ништа не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте сад баш утишали на те убијене, ништа не чујемо?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па то сам рекао та тројица, четворица колико сте Ви навели то, значи. Ја нисам био тад, значи ја знам да је то али се то прича.

Члан већа-судија ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта сте то чули ко их је убио?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Од тих који су их довели убио је неко.

Члан већа-судија ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А који су то ти што су их довели, то сте причали неки Нишки, Пиварски, је ли тако?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

Члан већа-судија ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А реците ми, Ви стално кажете паравојне формације, паравојне, шта је за Вас паравојна формација?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па све те јединице које нису биле у саставу ТО-а, значи имаш ТО Пилица, Роћевића, то, значи како се то организовало не знам.

Члан већа-судија ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А да ли сте ви знали ко је надређени Нишком, Пиварском, Жући?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

Члан већа-судија ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па одакле Вама онда да Ви њих третирате као паравојне формације а не знате ко им је надређени?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па како ћеш другачије третирати кад нису из Роћевића, нису из Пилице, нису овуда, разумеш дођу, како се понашало то се причало како су се понашали.

Члан већа-судија ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А не, шта то значи да ако није из тог вашег места па је паравојна формација? Ви не знате ко им је надређен? Одакле Вама, стално вичете паравојне, паравојне, можда нису паравојне?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па мислим да њима нико није био надређен, да су то неке самосталне банде.

Члан већа-судија ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И помињали сте такође да је нека делегација долазила ту у Дом поводом неком па је после доласка те делегације и тај WC ту напољу направљен? У истрази сте то причали?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То се не сећам, хоћете ми прочитати, не сећам се стварно тога да је делегација нека долазила, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте само ви, то су и други причали.

Члан већа-судија ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте се пре одласка у Дом културе јавили негде некој команди?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Како мислиш како да се јавим?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па Ваша јединица пре него што је отишла у Дом културе, да ли је негде се неком јавила, да ли јој је неко дао налог да иде тамо?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Знам да кад смо се вратили из Бајковице да смо дошли, да ли је то био «Алхос» или «Стандард», «Алхос» ја мислим да је, не знам, «Стандард», не знам и били смо толико горе и идете кући на одмор 5 дана, 7 дана не знам. Значи, неко нас је послао кући.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте ту из «Алхоса» или «Стандарда» одмах отишли до Дома културе или кући?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Кући.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А онда па кад сте онда отишли до Дома културе?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па кад је дошао тај курир.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Када сте ви отишли у Дом културе, јесу ли врата била затворена, затвореници су се већ налазили унутра, а да ли су врата, улаз у зграду била затворена, закључана?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Јесу? Да ли је било већ неко обезбеђење ту, да ли се налазило?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па то сам сад причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим вас понављати питања.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па и они понављају питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ви реаговати, ја сам ту да реагујем, не можете ви управљати поступком.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, извините. Да ли сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало концентрације молим вас.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Знате ли ко је имао кључ од тих врата?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли су ови из паравојних јединица долазили ту свакодневно, односно док сте ви били на стражи, да ли су они долазили, улазили у Дом културе?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Можда су долазили.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Управо овај сведок који је са вама био на стражи каже да су они долазили ту и изводили људе, водили их негде, затворенике водили их негде?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Док сам ја био са Јурошевићем и са Цветком Стојановићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може колега да предочи исказ, тачно је сведок Дико Јурошевић за кога Ви кажете да сте били у истој смени а и он каже да су долазили, изведу некога па га одведу, неког врате, неког не, Ви се на то изјасните?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То док сам ја, значи можда је Дико био и без мене, док сам ја био са Диком и са Стојановићем, ако су долазиле те формације нико није, значи причам док сам ја био горе сем те, нећу да лажем, значи да ли тројица или четворица који су се, шта ја знам шта су радили кад нисам био ту не могу да причам у то име, кад су дошли ти ко их је довео, значи не знам ко их је довео, знам да су за мене паравојне формације, значи после тога нико није ниједног Муслимана ударио доле нити га је тукао нити изводио из сале сем у WC, имали су воду и храну, док сам ја био, то није. Ово што је Јурошевић причао на пример ја тај дан кад су то ишли, значи имате то и документација и све ја тај дан нисам био ту. Да ли су извођени тад, то јутро, тај дан, разумеш, то ја не могу да тврдим.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А поменули сте сад управо где су затвореници извођени до WC и враћани, јесте ли ви то видели?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ја док сам био тамо окол, па кад пођем кући видим да изведу човека у WC тамо, тамо им био WC негде на неком ћошку.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте у дворишту Дома културе са бочне стране те сале видели нека мртва тела?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја нисам, можда су они били тад кад сам ја био на стражи, ја нећу рећи да нису били, али ја нисам видео ни то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажите ми да сте делили храну тад, колико сте хлебова тад поделили, односно конзерви ако се сећате, колико је тога било кутија, колико је комада?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не сећам се.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А по Вашој процени колико је људи било затворено у сали?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па откуд знам, 300, 400 можда, била је сала пуна, сједи неки доле, стоје, значи колико може бити у сали, 400 људи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ово црево којим је људима допремљена вода како је оно, оно је било убачено и ко је контролисао довод те воде, је л' то нон-стоп цурила вода или је то затварано некад с времена на време?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То не знам, мислим имали су ту воду од комшије једног тамо преко пута те сале, Владе Рикића, је било црево прикопчано на неку чесмицу, да ли је ишло стално, да ли није, вјероватно, откуд знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли можете само да нам појасните ову ситуацију, кажете паравојне јединице су хтеле, припадници паравојних јединица хтели да убију овог сведока Дику Јурошевића, зашто се то десило?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Како ми постављате питање, то море бити у контексту питање сведока. Они су хтели Дику да убију као ми смо били горе обезбеђивали то село, они су банули као лешинари и ко је командир тај

и тај хоће да га убије тај ја мислим Нишки. Како ми то нешто нисмо обезбедили то место, како неко и око тога је настао неки спор.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А рекли сте у једном тренутку да су овај кључ од врата имали људи који су у команди?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па вјероватно, ко ће други имати.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих Вас питала колико вас је било у смени?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Можда 5, 6, 7, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро осим Цвјетка и овог Дика Јурошевића ко је био са вама?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па не знам, то је била ружна сцена слика тог народа тих доле, те топлоте, те муке, значи нисам хтео да ме што мање доле буде, значи нисам смео да идем на ону страну никако, био сам бочно са сале, значи ко је био с оне стране обезбеђивања у мојој смени, значи ко је био не знам. Ја знам само ова што су била двојица са мном, значи да смо ми били са једне стране. Ко је био испред сале, ко је обезбеђивао команду и то тамо бочно од пута не знам, не могу да причам.

НАТАША КАНДИЋ: Зато што ми је потпуно нејасно, кажете ишли су у WC видели сте кад Ви кренете кући. Је л' то значи да су они могли да иду у WC само на крају смене или?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па вероватно нисте експерт за ово испитивање. Тај ко је обезбеђивао то тамо испред.

НАТАША КАНДИЋ: Мислите?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па вјероватно нисте то. Испред сале тај је био ко је био надлежан имао је кључ да је по потреби ако неко зове, њега је изводио, значи нема штеловања, хоћемо после смене да идемо, нисам га ја водио, значи ја га нисам водио.

НАТАША КАНДИЋ: Ја само Вас питам.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја само одговарам.

НАТАША КАНДИЋ: Пошто сте Ви рекли кад сте ишли кући на крају смене онда сте виђали?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Тако сам рекао, а да ли је неко ишао док сам ја био тамо, значи нисам ја контролисао врата, ја сам био са друге стране.

НАТАША КАНДИЋ: Па вас ја питам, после тога питам Вас, јесу ли они могли да се јаве слободно да иду кад имају потребе или само крајем смене, како Ви кажете кад сте их виђали?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не, не после смене. Не знам ја одакле сте ви извукли такво питање уопште. Тај ко је хтео да иде у WC, значи покуца на врата вјероватно тамо ко је обезбеђивао ту страну, значи ону тамо страну,

вјероватно му је тај стражар и ко је био отворио врата да човек оде у WC и втати се у салу.

НАТАША КАНДИЋ: Која је била ваша последња смена?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па немам појма, ноћна је смена била неће можда од 3 до 5, 6 сати.

НАТАША КАНДИЋ: Ког дана?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па тог дана кад сам отишао горе на ту, не знам дан који је био.

НАТАША КАНДИЋ: А како сте знали да вам је то последња смена?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Шта како последња, последња смена ноћ, како?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли вас је неко обавестио да Вам је то последња смена или то рачунате у односу?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Једноставно сам тај дан, значи био сам на стражи и отишао сам кући, дошао је неко хоћеш да идеш горе на Кисељак, тако сам рекао, нисам ја знао да ми је прва ни последња да нисам отишао на Кисељак био бих доле вјероватно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли вам је неко рекао одлази они на размену, неће више бити ту или завршено је?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па то приче, не сећам се да ми је је то неко, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А колико је вас онда отишло поново на Кисељак?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Можда једно 60.

НАТАША КАНДИЋ: Колико вас је дошло одозго?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Како мислите дошло?

НАТАША КАНДИЋ: Па колико је са Брањева дошло да обезбеђује објекат?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ја не разумем то ваше питање уопште. Колико је нас отишло на Кисељак? Два вода, ја мислим од Куле вод и из Брањева.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, одатле значи цео вод из Брањева, је ли цео вод био на?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Није цео вод, то је Територијална одбрана па дође курир каже «ајде ти, знаш треба помоћ Кисељаку, нападнут је Кисељак и тако, ко је био слободан, и шта ја знам, није то била војска па да имо си вод, него ТО, ко спада у ТО.

НАТАША КАНДИЋ: Ја Вас само питам тих 60 одакле су, је ли то одатле из обезбеђења Дома културе или неки други?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ма јок бре. Па не, то је мештани Куле, мјештани тамо Машанови, тамо ће је он...

НАТАША КАНДИЋ: Ја питам за Ваше село Пилице, за Дом културе?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То је све Пилица, Пилица је велики појам човече, то Пилица има 5.000 становника.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је од вас који сте били ангажовани на обезбеђењу?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да, отишло на Кисељак то питате?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Тако реците брате.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па тако ми реците. Отишао сам ја, сад не знам да ли су ови учествовали на том обезбеђењу, да ли су били прије, значи можда је он био у некој другој смени а да ја не знам то, значи ја знам с ким сам отишао. Да ли је он био на обезбеђењу док мене нема доле, можда је био значи то не могу да тврдим да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не знам сад како ћу рећи колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2, 5, 10?

НАТАША КАНДИЋ: А где је овај, шта је ли дошао код Вас кући неко из Територијалне одбране и каже идете сада?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не, не, код мене је дошао исто, имам рођака суседно село, из суседног села засеок Брањево и каже «Цоњо хоћеш да идеш у Кисељак са нама, угрожено горе то место, хоћеш да идеш с нама», хоћеш и тако то.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли Ви могли да напустите ово место на које сте били доведени и речено Вам је да вам је то задатак да обезбеђујете тај Дом културе, те зграде јесте ли Ви могли да одете а да се не јавите?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па кад је дошло то да је помоћ горе потребна на том како се зове Кисељаку нико ти није бранио да одеш, мислим ко би ми забранио.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли могли и са Кисељака да одете да се не јављате?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Да ли сам могао да одем? Могао сам.

НАТАША КАНДИЋ: Могли сте?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па могао сам, није то било никакве команде, то је било на добровољној бази, значи идеш неке помоћ пар дана, немате смене, то некад неко напусти.

НАТАША КАНДИЋ: Што сте онда се одазвали да чувате те људе, да обезбеђујете тај Дом културе да не побегну, што сте прихватили то?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Што сам прихватио. Па дошао је тај Гури, како што сам прихватио.

НАТАША КАНДИЋ: Па кажете све добровољно, можете, не морате?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па добровољно су биле јединице те формиране, нормално да морамо, није мораш, био си припадник ТО, сад долази тај који има та нека овлашћења.

НАТАША КАНДИЋ: Добро кад кажете припадник ТО јесте ли имали обавезу да некеме кажете више не обезбеђујем ту зграду, речено ми је одлазим.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па нормално да сам се јавио, то нормално да сам се јавио, то је било, ми смо били ван сала овако и да сам се јавио коме сам се јавио да ли Радивоју Лакићу, да ли је Васиљевићу, да ли је Машану нисам сигурно, да ја одох у Кисељак. Нормално да сам се јавио.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли Ви у свађи некој са Машановићем?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Зашто увек кажете њему нисам се јавио, он није био то, јел постоји неки?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Што ћу бити, није он, тај ко је био командир вода, он је био командир вода тамо скроз неког засеока другог Машановића, није био наш командир.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли ово знате да је он ишао у Зворник?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате да је он ишао у Зворник управо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па причао је о томе да је ишао.

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Причао сам о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причао је.

НАТАША КАНДИЋ: И добро само, до које године сте Ви у војсци?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Како мислите?

НАТАША КАНДИЋ: До које године?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па до краја рата.

НАТАША КАНДИЋ: И 1995. године?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Кад је завршен рат дотле сам био.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли имате неке везе са догађајима на Брањеву 1995. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, вратимо се на нашу оптужницу јер немамо сад више времена за то. Да ли знате Радинка Николића?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, Машановић је био командир чете? У чети је било 50 људи можда и јаче, «на Парлогу било нас 17-18»?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па можда је за њега био командир чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Машановић каже да је био?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Командир чете Машановић да је био? Па можда је био. Ја знам да ми је можда био овај, кажем и Јурошевић да ми је он можда био командир, командир вода да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вода? А чете овај?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Могуће да је био, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Радинко?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли на питање истражног судије ко је направио споља WC, рекли сте народ што их је обезбеђивао, војска, ма каква војска, била Територијална одбрана, па кажете на питање судије како су излазили напоље кажете «Па то кад смо направили, када смо им пустили воду, када су дошла та, не знам ко је дошао та делегација да се ти људи морају нахранити да не могу тамо вршити нужду, онда се направио тај WC». Каква је то делегација дошла? И други сведоци причају да је дошла нека виша делегација и рекла «Шта радите је л' ће ти људи да раде, шта је то»?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: То се не сећам стварно, не инсистирам да сам ту дао, може ме питати шта год хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро 07. марта 2007. године то сте Ви рекли, па Вас питам, подсећам Вас да нам то кажете каква је то била делегација?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате појма?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи које Ви називате паравојним имали неку своју канцеларију у оквиру зграде Дома културе у Пилици у којој су седели кад дођу, дођу ту?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па они ако су седели, седели су са овим из ТО доле, ће је био и тај ТО смештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био и ТО? А ко је ту седео из ТО, јесте ли Ви могли ту да уђете у ту канцеларију?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па могао сам да уђем. Ја сам можда једном ушао можда кад сам то пошао горе кад сам рекао, био је значи Радивоје Лакић, Васиљевић неки, како се зове не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је седео Синиша? Да ли је то била и његова канцеларија или не?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Не, не, није, Синиша није, не знам можда је долазио кад мене нема, кад сам ја доле био није био Синиша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ови су седели с њима у канцеларији, је ли?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Ту је једина била та просторија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, добро. Какав је однос између ТО и тих по вама паравојних јединица?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Какав однос?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па бојали су се тих паравојних јединица сви брате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту седе заједно?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па неће да их пита друже судија, доле седи кад дође наоружан, хеклери и ТО и оно није нико смео од мештана да зуцне, какав ТО, то је било онако бабе и жабе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да ли је команда ТО за коју Ви не знате ко је тада, је ли, то сте рекли, обавештена да и те паравојне јединице ту долазе изузев вас који сте испред ТО добили задатак да чувате те људе, као што сте нам рекли?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па нисам упознат, можда је тај Лакић, можда је тај Машановић, можда су ту, кога су они извештавали ја не знам, а вјероватно су, чим је дошла храна, неко је морао да тражи ту храну, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Јесте ли чули за неку особу по имену Видоје Благојевић?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули? Добро. Имате ли још нешто да нам кажете што сте можда се сетили у међувремену?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Немам.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Председнице, да ли може само једно питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Споменули сте више пута презиме Васиљевић. Да ли се ради о официру Моми Васиљевићу, значи Моми Васиљевићу, само то?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам му име, знам Васиљевић, да, да Момо Васиљевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли тражите трошкове за долазак?

Сведок ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ: Па нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите? Добро.

То је све што имам да изјавим.

Сведок тражи трошкове.

До виђења, хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Данашњи главни претрес СЕ ОДЛАЖЕ, а наставак ЗАКАЗУЈЕ за:

16. новембар 2009. године, с почетком у 09:30 часова.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА